ஞானபோதினி.

ஸம்புடம் III. } 1899ஷ் அக்டோபர்மீ 20வ { புத்தகம் III.

கமலினி.

அத்தியாயம். XVII.

"நன்றுதீ தென்றவ னென்றையு நாடான்
சென்றுதீ தென்றே சிறந்திடு முறைபாற்
பகர்ந்தனன் சுந்தரன் பார்த்திப னிடத்து."

மேலே யத்தியாயத்திற் கூறிய விடயங்கள் நடந்த மறுநாட் காலையிற் சுந்தரன் அரசனைத் தரிசனஞ் செய்யுமாறு அரண்மனையை யணுகினன். கமலினி காரிருளிற் கடிந்தேகியவன்றைமுதல் மேகங்களான் மறைவுண்ட வேனிற்கால மதியினை யொத்த முகங்கொடு விசயை சுந்தரன் முன் எதிர்ப்பட்டாள். அழகுற்றோர் அசட்டையாயணியு மாபரணங்கள் மிகுதியும் விளங்குமன்றே! விசயை தன் அழகை வெளித்தோற்றுவிக்கும் எண்ண மிலளேயாயினும் இச்சமயம் ஆடவர் மனத்தை யபகரிக்கும் பேரழகு வாய்ந்தவளெனத் தோன்றினள். ஆசையதிகரித்தார் ஆபத்துக்களை யணுவளவேனும் சிந்தியாரன்றே! மற்றும் காத்திருந்தவன் பெண்டாட்டியை நேற்றுவந்தவன் அபகரித்துச் சென்றதை யொப்பத் தான் சிரமப்பட்டுக் கொணர்ந்த கமலினியை மதிமுகன் எடுத்துச்சென்றான். அரசனிடம் மதிமுகன் ஏது கூறுவனோவென்று அவன் சஞ்சலமுற்றதும் இவ்வளவு அவ்வளவோ? ஏதோ தெய்வகதியாற் பல பொய்பேசித்தப்பித்துக்கொண்டான். 'பயங்கொள்ளிக்குப் பல மரணங்கள்' என்று கூறுமொழி யுண்மையேயன்றோ? அதுபோல நம் சுந்தரன் அற்ப விஷயங்களிலும் பயந்து பொய் கூறித்தப்பித்துக்கொண்டானன்றே. ஆசையானது இப்பொழுது அவனுக்கு இயற்

கையானமைந்தபயங்கொள்ளித்தனத்தையும் மறைத்துக்கொண்டு வெளித்தோன்றியது.

முன்னொருகால் அரண்மனைப் பாங்கர் ஒரு சோலையுளதென்று கூறினோமே, அச்சோலைக்கு விசயை தன் எண்ணமூந் தானும் உறவு கொண்டாட ஏகினள். "இதுவே நல்ல சமயம். இவளழகோ நம் மனத்தைக் கலக்குகின்றது. அடைந்தா லவனியாளலாம். கமலினியிடத்தில் வேண்டியதுபோற்களவினில் மணம் புரியுமாறு வேண்ட லொண்ணாது; நல்ல தன்மையாய் நம்மை மணக்குமாறு வேண்டலாம். தெய்வம் வரங்கொடுத்தாற் பூசாரிவரங் கொடுப்பதற்கென்ன? முயற்சியிருந்தா லெவ்விதநன்மையுங்கைகூடும். நாமும் விசயையைப் பின்றொடர்வாம்'' என்று கூறிச் சுந்தரனும் அதே சோலையிற் சென்றான்.

விசயை ஆண்டுச் சென்றதும் புட்பச்செடிகளானடர்ந்த ஒரு புதரின்முன் உட்கார்ந்தனள். அவளுடன் வார்த்தையாட ஒரு தோழியும் வரவில்லை. அத்தனிமைப் பிரதேசத்தில் துக்கமென்னும் பதுமை உட்கார்ந்திருந்ததுபோற் றோன்றிற்று. விம்முவாள், பெருமூச்சு விடுவாள், அழுவாள், இரங்குவாள். "அழகிற் சிறந்த ரோஜாமலரும் முட்கள் நிரம்பியிருக்குஞ் செடியிலன்றோ உற்பவிக்கின்றது! அவ்வாறாக நாம் துன்பப்படுவது ஓர் அதிசயமோ?'' என்று முணுமுணுத்த குரலுடன் கூறுவாள். சிறிது நேரம் இரு கையையும் கோத்துக் கொண்டு சும்மா விருப்பாள். மறுபடியும் "கமலினியைப் பிரிந்த தினமுதல் யான் உயிரிலாச் சவமென இருக்கின்றேன். அவளோ தந்தைபா லேகினள். நம்மைப்பற்றிச் சிறிதேனும் நினைப்பாளோ? ஆம்! நினைத்துத்தான் ஏது பயன்? யாம் நினைத்துக்கொண்டே யிருந்து என்ன செய்தோம்?'' என்று கூறுவாள். உடனே திடீரென்று எழுந்து "என்ன அப்புதரின்கண் ஏதோ ஓசைப்படுகின்றதே!'' என்பாள். "சீ! அஃது ஏதுமில்லை. நமது மனத்தின் சொரூபமே!— நல்ல வேளையாய் நமது தந்தை தம் எண்ணத்தைத் தெரிவித்தார். இலரேல் அவளை நான் கஷ்ட சம்பவத்தினின்றுங் காப்பாற்றினே னென்னும் சந்தோஷமும் இல்லாமற் போய்விடுமே. கனகமாலை திரும்பிவந்து கமலினியின் சவுக்கியத்தைப்பற்றித் தெரிவிப்பாளோ? தந்தைபால் தந்திரமாய் அன்றைக்கு 'எங்குச் சென்றனளோ? ஒருகால் தப்

பித்துச் சென்ற மதிமுகனே அழைத்துச்சென்றனனே?" என்று கூறினேன். இல்லாவிடின் அவள் பின் வீரர்களை அனுப்பி யிருப்பார்.— என்ன யாதோ ஒரு சப்தம் அப்புதரின் பக்கத்திற் கேட்கின்றதே!—நாமிங்கிருத்த லொண்ணுது. எவையும் துட்டமிருகங்கள் இருத்தலுங்கூடும். நான் இங்கிருப்பதை யுணர்ந்தால் என்னைப் பின்றொடருமன்றே. எல்லாவற்றிற்குந் தெய்வமே கதி" என்றிவ்வாறு மெதுவாகக் கூறிக்கொண்டே அவ்விடத்தினின்றும் நகர்ந்தாள். மெல்ல மெல்ல அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி அரண்மனையருகுற்றனள். உடனே சத்தியகீர்த்தி சோலைக்கு வருவதைக் கண்டாள். கண்டதும் ஏது செய்வாள்? தலையைக் குனிந்து கொண்டு அரண்மனைக்கே செல்ல எத்தனித்தாள். உடனே சத்திய கீர்த்தி "ஏது இவ்வளவு காலையிற் சோலைக்குத்தனியே சென்றனை? தோழிய ரெவரையுங் காணேமே!" என்று வினவினன்.

"இரவு முழுதும் சிறிது தலைவலியாயிருந்தது. குளிர்ந்த சோலைக்காற்றினல் மிதப்படு மென்று யான் வந்தேன். தோழியர் யான் வரும்பொழுது நித்திரையினீங்கிலர்" என்று விசயை விடைபகர்ந்தாள்.

"அவ்வாறயின் என்னுடன் சோலைக்குத் திரும்பிவருவாய். நாமிருவரும் சிறிது உலாவலாம்" என்று அரசன் கூறினன்.

"இதுகாறு மங்கிருந்தேனுதலின் யான் அரண்மனைக்குச் செல்லுகின்றேன்; மற்றும் இளைப்பாயிருக்கின்றது" என்று விசயை கூறினள்.

"ஆயின் நீ செல்வாய்" என்றான் தந்தை.

விசயை தன்னை உடன்வருமாறு கட்டாயப்படுத்தாததனிமித்தம் மிகவும் சந்தோஷ மெய்தினள். அவளுக்குத் தந்தையின் சமூகம் சிறிதும் பிடிக்கவில்லை போலும்!

சத்தியகீர்த்தி சோலைக்குட் சென்றான். சென்றதும் சுந்தரன் அரசனைவணங்கி நின்றான். அரசன் புன்னகையுடன் அவனைத் தன்னுடன் வருமாறு அழைத்துச்சென்றான். இருவரும் உத்தியானத்தின் ஒருபக்கம் மேடையின்மீது உட்கார்ந்தார்கள். அரசன் சுந்தரனைப்பார்த்து

"என்னவிசேடம்? உன்னை இரண்டு தினங்களாகப் பார்க்க வே யில்லையே!" என்று கூறினன்.

"ஏதும் விசேடமில்லை. நேற்றைச் சாயங்காலம் தங்களைக் காணவந்தேன். காவலாளிகள் தாங்கள் எவருடனே வார்த்தை யாடிக்கொண்டிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். தங்களை வீணிற் சிர மப்படுத்த லொண்ணாதென்று காத்துக்கொண்டிராது திரும்பிச் சென்றேன்" என்றான் சுந்தரன்.

"நேற்றுமாலையோ? ஆம் ஆம்!! வீரமார்த்தாண்டனுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். உனக்கு ஒரு விசேடம் தெரியுமோ?"

"என்னவிசேடம்-யான் ஒன்றுமறிகிலேன்."

"நாம் முக்கியமாய்க் காத்துக்கொண்டிருந்த இரண்டு பறவை களும் தப்பி ஓடிவிட்டன."

"தாங்கள் சொல்வது தெரியவில்லையே!"

"மதிமுகன் சீவரச் சிறையினின்றுந் தப்பிச்சென்றனன்; கமலினி அரண்மனையினின்றுந் தப்பிச் சென்றனள்."

"என்றைக்கு? ஏதும் தெரியவில்லையே!"

"இருவரும் ஒரேசமயத்தில் முந்தாநாளிரவு தப்பிச் சென் றார்கள்."

"கமலினியேனுந் தப்பிச் செல்லலாம். மதிமுகன் அக்கடுஞ் சிறையினின்றுந் தப்பித்துக்கொண்ட தெவ்வாறு? யாரேனும் உதவி செய்திருப்பார்களோ?" என்று சுந்தரன் கூறினன்.

"சடகோபரென்ற முனிவரைக் கட்டிப் போட்டுவிட்டு வீர மார்த்தாண்ட னிவ்விடம் வந்தசமயத்தில் தப்பித்துக் கொண்டன னும். யாரும் உதவிசெய்யவில்லை யென்றே தோன்றுகின்றது."

"இருவரும் ஒரேசமயத்தில் தப்பித்து விட்டார்கள் எனின் ஏதோ சந்தேக மூண்டாகின்றது."

"எனக்கு என்னே ஒன்றுந் தோன்றவில்லை."

"இது காகதாலிய நியாயமாயிராது. இருவருக்கும் தூதர் எவரேனு மிருந்திருப்பார்கள் என்றே தோன்றுகின்றது."

"எவன் தூதனாக விருந்திருப்பானென்று உனக்குத் தோன்றுகின்றது."

"இன்னனென்று இப்பொழுது கூறமுடியாது. என்மீது கோபியாதிருந்தால் யான் கூறுகின்றேன்"

"என்ன? கூறுவாய்?"

"யாரோ ஒரு பெண்தான் தூதாயிருந்திருக்க வேண்டும். இஃது எனக்கு நிச்சயமாய்த்தெரியும். இன்னளென்று தங்களுக்குச் சீக்கிரம் தெரிவிக்கின்றேன்."

"ஆயின் சீக்கிரம் தெரியப்படுத்துவாய். நாம் வீரமார்த்தாண்டனை அரண்மனைக்கு வருமாறு கட்டளை யிட்டேம்; அவன் நல்ல வீரனாகையால் அவனை நம்மெய்காப்பாளர் தலைவனாய் நியமித்தேம். இப்பொழுது நம்மெய்காப்பாளனாக மாணிக்கத்தை அங்குச் செல்லுமாறு கட்டளை யிட்டேம்."

"வீரமார்த்தாண்டனையா மெய்காப்பாளனாக நியமித்தீர்கள்? சரிதான் அவனும் எனது அத்தைமகன்; ஆயினுமெங்கள் குடும்பத்திற்கு மவன் குடும்பத்திற்கும் பகைமை."

"அவன் உன் உறவினனென்றெமக்கு இதுகாறுந்தெரியாது."

"ஆயின் அவன் இன்றைக்கு இங்கு வரவேண்டுமே"

"இன்னுஞ் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அவன் தன் மனைவியுடன் வருவான்" என்றான் அரசன்.

"அவன் வந்தபிறகு தங்களைக் காண்கின்றேன். யான் செல்ல விடையளிக்குமாறு வேண்டுகின்றேன்."

"எமக்கும் அரண்மனை செல்லவேண்டி யிருக்கின்றது. ஆயினும் இவ்விடயத்தைக் கேட்டுச் செல்வாய்?"

"என்ன? கேட்கச் சித்தனாயிருக்கின்றேன்."

"கமலினி தந்தைபா லணுகினளோ என்னவோ? சீக்கிரத்தில் தமயனுக்கும் எனக்கும் போர் நடக்குமென்று நினைக்கின்றேன். அதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடுகள் இரகசியமாய்ச் செய்யவேண்டும்."

"அதற்கென்ன, உடனே செய்யலாம். முக்கியமாய்க் கமலினியும் மதிமுகனும் எதிர்ப்பட்டிருந்தால் அபாய மிருக்கின்றது.

மற்றும் இருவரும் காருண்யவள்ளலை யடைந்திருந்தால் வெகு சீக்கிரத்திற் போரை எதிர் பார்க்கலாம். ஏனெனில் மதிமுகன் எல்லோரையுந் தூண்டுவான் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. முன்னமே நம்மீது ப்கை பாராட்டியிருந்தவர்கள் இவன் தூண்டுதலினுற் ற யிரிய மடைவார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் இரகசியமா யிருவரையுஞ் சேர்த்துவைத்த பெண்ணைப்பற்றி விசாரித்த பிறகுதான் யோசிக்கவேண்டும். யான் விடைபெற்றுக் கொள்கின்றேன்" என்றுரைத்துச் சென்றான். சத்திய கீர்த்தியும் சிறிது நேரத்திற்கெல்லா மரண்மனை யடைந்தான்.

சருக்கை-இராமசாமி ஐயங்கார்.

லீலை : ஒரு நவீனகம்.

அத்தியாயம். 7.

'சண்ட னள்கணை யாழியைக் கள்வனுக்
கொண்ட னண்மனக் குய்யமி லான்றனே.'

மேலத்தியாயத்திற் கூறியாங்கு லீலை தன்னின்னுயிர்ப்பாங்கி சாரதையுடன் பரியிவர்ந்து மேற்செல்லுமளவில், லீலை யின்னலென்பதை யிதுகாறுமறிந்தில ளாதலின் மனங்கவன்றவளாய்ச் சாரதையை நோக்கி "இந்துவைப்பழித்த விளவெழினுதலாய்! என்னே நந்நிலைமை! பொன்னினுமெம்மை யன்புடன் போற்றிய அன்னையின் மொழியை யாதரியாமையின் என்னினும் இடர்க்கடன் மூழ்கி யிரங்குவாரார்கொலோ? சக்கிரதரர் இல்லஞ்சாருமுன் இன்னும் நிகழற்பால துன்பமு மெனைத்தோ? மதுரா யேகும்வழியு முணரகில்லேம். என்ன சாரதே! சாரங்கதரன் அக்கணையாழியைக் கொண்டதெதுபற்றியோ? சக்கிரதரரை யிதுகாறும் யான் கண்ணிற் கண்டிலனெனினு மெமது பிதா சுதரிசனர்க்குரிய நண்பரென்று கேட்டுளேன். அவர், உடன்கொண்டு வரவெழுதிய கணையாழியைக்கொண்டு சேறலின்றி யவன் போதரல் தகாமையே யாயினும் அதனை யிழந்தவாற்றினை யேனுமவர்க்கு இனிது தெரித்தல் வேண்டுமன்றோ? இன்றேல் அவர் மனக்கவற்சியான் நனிவருந்துவா ரென்பதற்கையமின்று" என்று கூறிக்கொண்டே மேற்போமளவில் ஆண்டுக்குழீஇயிருந்த சிலவணிகரைக்கண்டு "ஐயா! நீவிர் யாண்டுச் செல்லுகின்றீர்? யாங்கள் கூடன்மா நகராக் குறித்துளேம். அவணுய்க்குமாற்றினைச் சற்றே யெம்மீது தயைபுரிந்து தெரிப்பீராக"வென லுமவர், "தாயே! யாங்களும் மதுரைக்கேகல் வேண்டும்;

வழியுமிதுவே ; ஆயினு மிதனைச்சார்ந்த கொடுங்காட்டி லோரரிமாவுள தெனப் பல்லோர் மொழியக் கேட்டுளேம்; எமக்கு முன்சென்ற வணிகர் குழாத்துளோரிருவரை யக்கோளரிகொன்று தின்றுவிட்டதென்றும், மனிதரூனைப் புசித்தமையானே மயங்கிப்பித்தேறி யலைகின்றதென்றுங் கூறினர். ஆதலி னிவ்வதர்விடுத்து இதனயலோடுங் கொடிவழிபற்றியேக நினைத்துளேம். நீவிரும் எம்முடன் போதரல் சால்புடைத்தெனினும் நுமக்குத் தோன்றியவாறே செய்க" என்று பணிந்து கூறினர்.

மங்கைய ரிருவருஞ் சிறிதுபொழுது சிந்தித்து அவருடன் போதலே நன்றெனக் கொண்டார். வணிகரனைவருந் தமது காளைகளின் மீதும் பரிகளின்மீதும் பொதியேற்றிய பின்னர்க் கடலொலிபோன்ற ஆரவாரத்துடன் அவணின்று பிரிந்தேகுங் கொடிவழிகொண்டேகுவா ராயினர். அவர் தம்முட் பாடுவார் சில்லோர் ; கூடன் மான்மியம் கூறுவார் சில்லோர், அண்ணலார் சரிதையை யன்புட னஞ்செவித் தேக்குவார் சில்லோர் ; பரிகளைத் தூண்டுவார் சில்லோர். இவர்தங் கலிப்புங் கொய்யுளைப் புரவியின் குரத்தெழுமோதையும் ஒய்யென வாய்குவித் தொலிசெயு மார்ப்புந்துற்றிய சதங்கையின் சும்மையுஞ் சேர்ந்தே யெழுதிரை முழக்கோ, கொண்டலின் குமுறலோவென வயிர்க்குமாறு விரவும். மேற்கிளம்பிய புழுதி மேகபடலமென இரவியை மறைத்தலின் மாலையம்பொழுதென மயங்கினள் லீலை. இன்னணந் தன்மேற் படிந்தபராக மகற்றுவான் மேற்கடல் திளைப்பவிரைவுடனகலும் பரிதி யேகப் பனைப்பொழுதிருந்தது. புழுதி தங்கள் கண்களிற் படிவுருவண்ணம் லீலையுமவள் பாங்கியும் பரியேறிவரும் வணிகர் சிலருடன் முன் சென்றனர். ஏனையோர் பின் சென்றார். இவர்களிங்ஙனஞ் செல்வுழி யக்கொடிவழியின் பாங்கருள்ள காட்டின் மிகவடர்ந்த பக்கலையண்மினர் அவ்வமயத்திலொரு பெரும்பூளையுறுமுவதென்னவரு மொலிதன்னைச் செவிமடுத்து "இஃதென்னைகொல்?" எனவொருவரை யொருவர் வினவுவாராயினர் ; சிலர் காட்டுப்பூசையின் குளிறலென்றனர் ; சிலர் வயவரி வேங்கையின் வாயொலி யென்றனர்; சிலர் எட்டடிதாவுமெண்கொலி யென்றனர் ; அற்றன்று, பத்தடிபாயுஞ் சித்திரகாயஞ் செய்யொலி யென்றார் சில்லோர் ; கோளரிவிடூஉங்குறட்டை என்றார் சில்லோர் ; பாதவத்திடையே பரந்து செல்லுறூஉம் பவனத்தொலியே யென்றார் சில்லோர். இங்ஙனம் யாவரும் மத்துறுதயிரிற் கலங்கி மனந்தடுமாறுகையிற் கோடையிடிபென வொருகுமுறலைக் கேட்டனர். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம்,

விதுவெண் கீற்றென விளங்கெயி றதுக்கிய விரிவா
யதுபி ளந்துகண் டீயுக வானிமிர்த் தரத்த
மதுவின் மாந்தியம் மாழையற் கிழித்தவா ளரிபோ
லெதிர்ந டந்ததோ ரிகலரி யுருமென விடித்து.

வணிகமாக்க ளனைவரும் வெருண்டனர் ; சிலர் மயங்கி விழுந்தனர் ; சிலர் கண் புதைத்தனர் ; சிலர் மருளமருள விழித்தனர் ; பரிமேற்படுக்கு நருங் கலினம் விடுக்குநரு மையகோவென வழுதரற்றுநரு மாயதவ்வணிகர் குழாம். கொக்கென நனைத்த குருடன்கைக் குமரியெனக் கைக்குளடங்கா மலுகைக்குநனா மீறிப்பாய்ந்தோடின பலபாய்மா. லீலையுமவள் பாங்கியு மென்செய்வதென வேங்கினர். அன்றரி யடர்த்த வண்ணலார் சரபமேயின் றெமக்குறுதுணை இன்று வேறென்றனர். இன்னண மிடிவிழுந்தேங்கியவரா வெனவிடிந்த மனத்தினையுடையராய் மபங்குறுமெல்லே வணிகருட் சில்லோர் "வந்தது துன்பமும் நொந்தனஞ் சிந்தையும். இனியாவதென் ? இனி யதை யடர்த்தலே யமைவெனக் கட்கமோங்கிய கையராய் நாறபுறமு மதைச் சூழ்ந்தனர். கோளரியுங் கொண்டது குணிக்கருங்கோபம். முன் வந்தவர் கண்மேற் பாய்தலு மவர்தமுட் சிலரைப் போழ்தலுஞ் சிலரை யறைதலுஞ் சிலரை வாயாற் கௌவிமென்று மென்றுதின் றெறிதலுஞ் சில பாய்மாக்களைக் குடர்கிழித்தலு மிக வெளிதாய விநோத விளையாட் டென வெண்ணியது. அன்னணம் நிகழ்வுழியவ்வரிமானுக்குச் சமஞேலை கொண்டொரு பகழி யதன் மூளையுட்புக்கது. உடனேவாரிதி குடிக்த காரிடி யென்னக் கடுங்குரல்விடுத்து நெடுவானிமிர்த்துக் கடைவாய் நெரித்துக் கட்பொறி கனற்பொறி கடிதினிற் காலக் கால்விசைத் தோடித் தன்னை யெதிர்நோக்கிவரு மிருவரைக்கண்டு வில்லும் வாளுங்கொல்லுங் கணையுங் கொண்டெதிர்பாயுங் குரிசில ரிருவரு ளொருவன்மேற் பாய்தலும் அவன் பரியினைக் கிழித்தலுமொருநொடிப் பொழுதி னிகழ்ந்தன. மேலிருந்தோன் கீழ்வீழ்ந்தான். அவன்மேலும் பாய்ந்ததரிமா. பக்கலினின்ற மற்றொரு வீரன் பரியினின்றேவென விழிதலும் வாளுறை நீத்தலும் வயவரி விலாவில் வயங்குறுங்கட்க மொழுங்குற உய்த்தலும் மண்மேற்கிடந்த வயவனை மீட்டலும் மாத்திரைப் போழ்தி னிகழ்ந்தன. வாட்படை தைத்த விலாப்புடை யரியு மிவன் யார்கொலென மிகுவெகுண்டு அவன் மார் பகக் குருதி யேர்பெறக் குடிப்பான் றன்பின்புறத் தாளினை மன்பெற வூன்றி முன்னிரு தாளினை யன்னவ னகலத்திருத்தித் தனது பேழ் வாய்திறந்து கோவெனக் குமுறி யார்த்ததைக் கண்ட நம் வீரன் றனுதி லாகவத்தினு லொருபுறம்விலகி யோவென விரைந்து அதனை மண்மேற் புரட்டினன். மீட்டும்

"அளைந்து மார்பினு ளழிதரு குருதியைக் குடிப்பா
னுளைந்து கோளரி யெழுதலு முளைமிசை மிதியா
வளைந்த வாளெயிற் றிடைவலித் தடக்கையிற் பிடித்தான்
பிளந்து போழ்களாய்க் கிடந்ததப் பெருவலி யரியே."

இவ்வற்புத வீரச்செயலினைக் கண்ணுற்ற வேனையவன் "நண்ப ! றனக்கித்துணை வலியுண்டெனக் கனவினுங் கண்ணிலேன்; நந்தமா

ண்ணலேயிற்றை ஞான்று நினக்கிவ் வயவரி கொல்லும் பெருவலி யீந்தனர்! நின்மேலெல்லாங் குருதிபெருகுகின்றதே! ஏதேனுமூறு நிகழ்ந்ததோ? என்றனுருயிரளித்த வண்ணல்! விரைவினி லுரைத்தி" எனலும் "புரூரவ! இந் நெய்த்தோர்ப் பெருக்கமக் கோளரியுடலினின்றெழூந் தெம்மேற் படிந்ததேயொழிய வென்னுடற்கண் விரவியவுயிர்ப்புனலன்று. நினக்கு மூறிலையன்றே?" யென்று அவன் கூறலும் புரூரவன் "பொங்கராவணிந்த கங்காளனருள்பெறு சிங்காரலோசன! நீ யுள்ளளவுமெனக்கூறுமுளதோ? பண்ணியற்றேமொழிப் பாவையரிருவர் ஆண்டு அவ்வணிகர் குழாத்துள் நனி நலிகின்றனர்; யாஞ்சென்று தேற்றுவாம்; வருதி" யெனலும் இருவருமேகி யவ்வணிகர் குழாத்தின் நாப்பட் பரிமேலிருந்தே பரிதவித்துருகும் பாவையர்பாற் சென்று "மங்கைமீர்! அரியினை யொழித்தோம் நும்மரந்தையையொழிமின்" என்று கூறினர். வணிகருங்கூடினர். ஆராய்வுழி இறந்தவர் இருவரே. ஆயினுமோரொன்பதின்மர் ஊறுகொண்டவர். சிறிது போழ்திற்கெல்லாஞ் சிங்கார புரூரவ ரிருவரும் ஆண்டுக்காணப்பட்ட ஒரு சிற்றூறவில் நானமுடித்துத் தாமுடன் கொண்டுவந்திருந்த புத்துடைபுனைந்து அவ்வணிகரை யண்மி "ஐயன்மீர்! நீவி ரிறந்தவரை யடக்கஞ்செய்த பின்னர் யாண்டுச் செல்வீர்? மேலு மிம்மங்கைய ரியாவர்? நும்மைச் சார்ந்தவராயென்னற் கிடனின்றே" யெனலும், அவர்கள் "வீரர்காள்! தெய்வமே நும்மை யிவணுய்த்ததுபோலும். இன்றே லிந்தியாவரும் மாண்டிருப்போம். இவ்வரியினுக்கஞ்சியே யவ்வழிபொருவி யிவ்வழிப்போந்தோம்; எமது தீவினைப்பயனு லிவண்வந் திருவரைமாய்த்து ஒன்பதின்மர்க் கூறுசெய்தது; எனினும் நும்மாலன்றே யாங்கள் பிழைத்தேம். எமரிற் சில்லோர் இவணின் றேட்டெடுத்தனர். சிறிது போழ்திற்கெல்லாம் அவரையு முடன்கொண்டு போதரல்வேண்டும். அம்மங்கையர் மதுரையேகும் மாண்பினர். யாங்களுமப் பெற்றியரோ யெனினும் நீவிர் அவர்தமையுடன்கொண் டருகிலுள்ள வொரு சீறூர் சேர்வீராயின் மிக்க நன்மை புரிந்தவராவீர்" என்று மிகக்கரைந்தனர்.

சிங்காரபுரூரவ ரிருவரும் அம்மாதர்பாற் சென்று "அம்ம! நீவிர் மதுரையேகும் பெட்பினரென் றுணர்ந்தேம். யாமுமப் பெற்றியரேம். ஆதலின் நீவிரெம்முடன் போதுதற்கு மனமுளதே லெம்முடன் போதுமின்" எனலும், லீலை "ஐய! நீவிர் செய்த பேருதவிக்கு யாங் கைம்மாறு செய்யுமாற்றல் சிறிதுமில்லேம். இப்பொழுதும் நீவிரே யருள்புரிந்தெம்மை மதுரையினுய்த்தல்வேண்டும். யாஞ்செல்லுமாற்றிடை யிவ்வணிகரைக்கண்டேம். அவருடனவண் வரலும் அரிபாலயர்ந்தோம். மதிமுடிச் சொக்கனருளா லிடர்விடுத்தோம். இனி யெம்மை யுடன்கொண்டு கூடன்மாநகரங் குறுகுத னுமது கடனே" என்றனள். லீலையினது பேரழகுந் தேமொழியுஞ் சிங்காரன் மனத்தைக் கவர்ந்தன. சிங்காரனும் அவளது திட்டிவாயிலி னுட்புகுந்து அவடன்

மனங் கொள்ளை கொள்வான் சென்றனன். புரூரவன் தனதிறந்த பாய்மாவி னுக்குப் பதிலா யொருவணிகனது புரவியைக் கொண்டு அவற்கு மனமுவக் கப்பொருளளித்து அதன்மேலிவர்ந்துவந்தனன். உடனே யந்நால்வரும் மதுரையேகும் வழிக்கொண்டனர்.

ஒற்றையாழியந் தேரவன் மேற்றிசைப்பாய வொருகன்னற் பொழுதிருக்க விவர் கொடிவழி விடுத்துப் பெருவழிக்கொண்டனர். லீலையுஞ் சிங்காரனுந்தாங்கள் தத்தமூரினின்று கிளம்பிய புறப்பாடுமுதல் இதுகாறும் நிகழ்ந்தவற்றை யொருவர்க்கொருவர் கூறிக்கொண்டே மேற்சென்றனர். ஒருவரையொருவர் நனிவிரும்பினர். இதுகாறு மடைந்த துன்பமியாவற்றையு மொருவாறொரீஇயினர். சிங்காரனது சிங்கவேறனைய தோற்றமும், விலங்கலனைய வுலம்பொருதோளும் லீலையினுளத்தைத் தம்வயப்படுத்தின. இவடன் மந்தநகையும் இந்து நுதலும் சுந்தரவுருவமும் அவன்றன் மனத்தைப் பிணித்தன. லீலை சிங்காரனை நோக்கி "நண்ப! நீ கூறிய சாரங்கதரன் எத்தகைமையன்? அவனைக் கண்ணுற்கண்டனையோ?" என்று வினவலும், சிங்காரன் "அத்தீயனை நினைப்பதுந்தீது. அவனைப்பற்றிப் பேசுதலொழிந்து, வேறேதேனும் பேசுவல்" என்று மேற்சென்றான். இங்ஙனமவன் சென்றதெற்றிற்கோவெனின் சாரங்கதரனைப்பற்றிப் பேசின் அம்மடந்தை யச்சுறுவாளென்றவையப்பாட்டானே யன்றி வேறன்று. இன்னணம் மேற்செல்வுழி ஒொளியவறியன் வற்றலென வுலர்ந்த யாக்கையன், வினைப்பயனுன் விளைந்த விகார வுருவினன், மணுலகிலுள்ள நோயனைத்துங் குடிகொண்டனைய காட்சியன், வளைந்து மார்பளவுந் தொங்குறுங் கீழிதழுடையான், நாசியின் றேற்றஞ் சிறிதுமில்லான், மேற்பல்லின்றிக் கீழ்ப்பல்லுடையவன், முதுகின் புறம் நோக்கும் முகமுடையான், வலக்கண்ணு மிடக்காலு மற்றோன். இத்தகைய குரூபி இவர்களைக் கண்ணுறலுந் தன்னுலியன்றவளவிற் பரபரப்புடன் எழுந்து பிச்சையிடுமாறு வேண்டினன். சிங்காரன் மிகப் பரிதபித்துத் தன்னுடைப் பையினிற்பெய்திருந்த ஒரு சிறுபையினை யவிழ்த்து அவ்வெளியவற் கொரு பொற்காசினை யளிக்கப்போகுமளவிற் குதிரை யெதையோகண்டு மருண்டு குதித்தது. உடனே சிங்காரன் கைப்பையிலிருந்த யாவுங் கீழ்வீழ்ந்தன. கீழ்வீழ்ந்த காசினையும் ஒரு செப்புக் கணையாழியினையும் புரூரவன் கீழிழிந்து எடுத்துக்கொடுத்தனன். பளபளப்பற்ற வக்கணையாழியின் முகப்பி லேதோவொரு சக்கிரம் வரைந்திருந்தது. இக்கணையாழியினைப் புரூரவன் எடுத்துத் தனது நண்பன் கரத்திற் கொடுக்கு மமையத்தில், அதனை லீலையுங் கண்ணுற்றனள். லீலை திடீரென்று சிங்காரன் பேரிலையுற்றாள். நேற்றிரவு தனது பள்ளியறையிற் புகுந்த மனிதனுருவத்தையுஞ் சிங்காரனையு மொப்பிட்டுப் பார்க்கிலவை சற்றேறக்குறைய வொன்றாகவே காணப்பட்டன. அகன்ற மார்பும், முழந்தாளளவுந் தாழ்ந்த கையிணையும் சிவந்த மேனியும் நுண்ணிய

சரீரமும் இவள்கொண்ட கூற்றினை வலியுறுத்தின. யாவரும் வெருவு மாறு வெவ்வினைபுரியுஞ் சாரங்கதரனெனுங் கள்வர்தலைவ னிவனே யெனத் தீர்மானித்தாள். இல்லாவிடிற் றனது கையிலிருந்து நேற்றிரவிழந்த கணையாழி யிவனிடமெப்படிச் சேர்ந்ததென் றையுறுவாள்; நன்காயுமிடத்து நேற்றிரவு கண்டவுருவு மிவனதுருவமு மொன்றெனத் துணிந்தாள். நம்மை மோசஞ்செய்து யாண்டேனுங் கொண்டேகுவானோ? எத்தொழில் புரிவானோ? என்று மனம் வெதும்பினள். இதற்கென்செய்வலீசாவென் றேங்கினள். இவளிங்ஙனங் கலங்குழி ஒன்றையுங் கவனியாத சாரதை கணையாழியைப் பாராதவளாதலி னித்தகைய வையங்கொண்டிலள். லீலையின்மனம் எரிமலையினுட்புறமெனக் கொதித்துக் கலங்குவதை யாங்ஙன மறிவானிளைஞனாய சிங்காரன்? அவன் ஒன்றுங் குறிக்கிலனாயிது காறும் பேசிவந்தவாறே யவளுடன் பேசிவந்தான். ஆயினும் லீலையோ சாரங்கதரனைப்பற்றி யிவனைக்கேட்டபோழ்து சரியான விடைகொடாமையி னிவன் சாரங்கதரன்றானென வெட்டுணையு மையமின்றிக் கடைப்பிடித்தாள். இத்தீயனி னின்றுந் தப்பிபோடுவ தெங்ஙனமென மேன்மேலுமெண்ணுறுவாளாயினள். சிங்காரன் பேசும் மொழிகட்கு எவ்விதமான விடையுங் கொடாதவளாய் "ஓ, நண்ப! பரிதியும் மேற்றிசைப் புகுந்தனன். ஆதலின் ஆண்டுப் புலப்படும் அச்சிறூர் சென்றடைவாம். புரவியினைச் சிறிது வேகமாய்த் தூண்டுதி" என்றுகூறித் தன் பரியினையுந் தூண்டினள். உடனே நால்வரும் புரவியினை வியாக்கிரகதியினுகைத்துச் சென்றனர். பரியேற்றத்தின் மிகப்பயின்ற லீலையின் றிறமையைக்கண்டு நமது சிங்காரன் மிகமனமுவந்தான். சற்று நேரத்திற்குள், அச்சிறூரை யந்நால்வரு மடைந்தனர். இருட்படாம் போர்த்திரவெனு மங்கையும் வந்திறுத்தாள். உடுக்களும் வானயாற்றிலெழுந்த புற்புதங்களென மிளிர்ந்தன. சிங்காரபுரூரவர் இம்மங்கையர்க்குத்தக விடுதி யமைப்பானாலோசிப்புழி யவ்வூரிலுள்ள வொரு சாவடியில் நால்வரு மிருத்தலே நன்றெனவோர்ந்தார். உடனே யாண்டு அந்நால்வருஞ்சென்று நோக்குகையி லச்சாவடி மிகப்பழைய வொரு சிறு குடிலாய் நின்றது. அவண் விளக்கொளிவைத்துக் குடியிருப்பவன் ஒருமிக வெளியவயோதிகனும். சிங்காரன் கிழிழிந்து அவ்விருத்தன்பாற் சென்று, இரகசியமாயவன் கையிலொரு பொற்காசினைக் கொடுத்துத் தமக்கு வேண்டிய வுண்டி முதலியவற்றினைச் சேகரிக்க வேண்டினன். அவனுமக்காசினைக் கைக்கொண்டாவணஞ் சென்றான். சிங்காரபுரூரவரிருவரு மக்குடிலினுட்புறத்ததைக் காண்பான்புக்கனர். அவ்வமயத்தில், லீலை யதுதான் றப்பியோடற்குத் தக்க வமயமென் றுன்னினளாய்த் தனது பாங்கியை நோக்கிச் "சாரதா! பரியினை வேகமாய்த் தூண்டு. நாம் நமதுயிரினை யவாவுவாமே லீண்டிருத்தறகாது. யாண்டுந் தனது பெயர் மாத்திரையானே யச்சுறுத்திய சாரங்கதரனிட மகப்பட்டுவிட்

டோம். இனிப்பறத்தலே தகுதி" யெனலும், இருவருந் தத்தம் புரவியி னையுளவுகோல் கொண்டுபுடைக்க வவைகண்மிக்க கடுப்புடன் பாய்ந்தோ டின. பரிகளின் குரத்தோசை கேட்டவீரரிருவருங் குடிற்புறம்வந்து, மங்கையரிருவரும் வாம்பரிமேற் பறத்தலை நோக்கலும் அவர்க ளங்ஙனம் மறைதற்குக் காரணமறிகிலராய் மருள மருள விழித்திருந்தனர். பாய்மாக் களு மிவர்தங் கட்புலனுக்கு மறைந்தன; மேலு மவை இன்னண மிரு மூன்றுகாத மிமைப்பொழுதினிற் கடந்தன. லீலையுஞ் சாரதையு மிகக் களைத்தவர்களாய்ப் பரிகளையும் மந்தகதியாய் விட்டுச்சென்றனர். சிற்சில வமையத்தில் லீலை தம்மை யாவரேனுந் துரத்தி வருகின்றனரோ வென்றை யுற்று நாற்புறமு முற்று நோக்குவாள். இன்னணந் துன்புறுவதினு முயிர் மாய்த்தலே தகுதியென்றுன்னுவாள். சாரங்கதரனிடனின்றுந் தன்னைத் தப்புவித்த பெருமான் கருணையைப் புகழ்பவளாய்ப் பின்வருமாறு சிந்திக் கத் தொடங்கினள்.

"இவ்வழகிய விளைஞன் சாரங்கதரன்றானோ வலனோ? அவன் முகத்திற் றீயற்குரிய குறிப்பைச்சிறிதுங் கண்டிலமே. மேலுமெமக் கிடர்புரியவெண் ணினனெனிற் றனிமையி லவனுடன்வந்த போழ்தே யேன்புரிந்திலன்? ஆத லினவனைச் சாரங்கதரனெனக் கொண்ட வெண்ணந் தவறு—ஓ! இல்லை!! இல்லை!!! நேற்றிரவு எமது கணையாழியைக் கொள்ளைகொண்டவனுருவு மிவனதுருவு மொத்திருக்கின்றனவே! மேலு மக்கணையாழியையு மிவனிட த்திற் கண்டேம். நேற்றிரவு கண்டபோழ் தவன் முகத்தை மறைத்துவந்த னனன்றே. ஆதலி னவனைப்பற்றி யித்துணைகாறும் மயங்கநேரிட்டது. ஐயகோ! பெரும!! என்னே நின் விளையாட்டு!!! ஏழையேம் படுந்துயர மேனோ வறிந்திலை?—'அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோ னெஞ்சங் கடுத்த து காட்டு முகம்' என்ற தேவரும்பொய்த்தனரோ! இஃதென்னை யிறும்பூது!! அவ்விளைஞனை நினைக்கும்போதெல்லா மென்மன மூசலாடுகின்றது. இவ் விளவயதி லவன் ஏனித்தொழில் பூண்டான்? மிக்க வீரமுங் கோளரி செருக்குமாற்றலுங் கண்டோர் மனத்தைக் கவரும் பேரழகுமுடைய தோ ன்ற லித்தீத்தொழில் கைக்கொண்டு தீயனெனப்பெயர் புனைந்து யாவரும் வெறுக்கும் புட்கையனு யொழுகல் பண்டை வினைப்பயனன்றோ? ஊழ்வி னை யுருத்துவந் தூட்டுமென்று பெரியார் கூறியதற்குச் சான்று வேறு வே ண்டுவதின்று.—இல்லை! இல்லை!! அவன் கள்வனே யல்லன். அக்கணை யாழிபோல் வேறொன்றவனிடத்தி லேனிருத்தல்கூடாது? நாங்கொண்ட வெண்ணம் முற்றிலுந்தவறு. தீயவற்குத் தெய்வமு முதவிபுரியுங்கொலோ? வாளரி போழுங் கோள்வலி கொள்வனோ? என்னே யெம்மடமை!—ஓகோ! அச்சிறு குடிலிலிருந்த முதியோனிட மேதோ விரகசியமாய்ச் சிலமொழி புகன்றனனே. எம்மை மோசஞ்செய்ய வவனையுந் தன் வயப்படுத்தவே

யவற்குப் பொற்காசளித்தனன்போலும். அம்முதியனும் மறுமொழியின்றி வெளியேறிச் சென்றனன். இவையாவற்றையு முற்று நோக்குழியிவன் சாரங்கதரனே யென்பதற்குச் சிறிது மையமின்றே. தப்பியோடியது தெய்வவுதவியாற்றான்.—என்னினும் அவனது அழகும் ஆற்றலும் மிகப்பாரித்பிக்கத் தக்கன.

"எய்தற் கரிய யாக்கைதனக் கெய்திற் றென்று லதுகொண்டு
செய்தற் கரிய வறங்கள்பல செய்து துயர்சூர் பிறவியினின்
றுய்தற் கொருமை பெறவெண்ணு துழல்வோ னுடம்பு பொற்கலத்திற்
பெய்தற் குரிய பால்கமரிற் பெய்த தொக்கு மென்பரால்."

என்று பல்வேறு விதமாய்ச் சிந்தித்துச் சாரதையை நோக்கி "என்பொருட்டு நீயுந் துன்புற்றனை" என்றுபசரித்துக் கூறித் தான் கணையாழியைக் கண்டதுந் தம்முடன் வந்தாருளொருவனைச் சாரங்கதரனே யென்றறிந்ததுமாதிய யாவையுஞ் சாங்கோபாங்கமாய்ச் சொல்லிமுடித்தாள். பிறகு இருவரும் பரிவிட்டிழிந்து அற்றைஞான்று வைகறையி லுணவுகொண்டவர்ரதவிற்றுங்கொண்டுவந்தவாற்றுணவினைப் புசித்திளைப்பாறிப் பிறகு பரியிவர்ந்து முகம்விட்டவாறே சென்றனர். இவர்களிங்ஙனந் தலைதெரியாமற் சேரலினுன் மதுரை யேகும்வழிக் கெதிர்வழியிற்சென்றனர்.

ஏழாமத்தியாய முற்றிற்று.

ந. பலராமையர்.

வாய்மை.

வாய்மையாவது வாயினது தன்மை. ஒவ்வோரங்கத்துக்கும் ஒவ்வோரணிகலனிருக்கின்றது. கண்ணுக்கணிகலன் கண்ணோட்டம் என்றாற்போல வாயினுக்கு உண்மையே சிறந்த அணிகலனும். இது பற்றியன்றே "வாயினுக் கருங்கலம் வாய்மை நீ யென்பல்" என்றார் நந்தம் ஆசிரியரும். வாய் பொய்ம்மையும் பேசுந்தன்மை யுடையதே யெனின்; அற்றன்று, அஃதணிகலப்போலி யென்று விடுக்க. ஆனல் இது சிலர் அணியும் அணிகலத்தின்மேற் செல்லாது. பற்கள் வீழப்பெற்ற சிலர் தங்கத்தாற் கட்டிய பற்களும் பொய்ப்பற்களும் வைத்துக்கொள்வது போன்ற அணிகலனன்று இந்த வாய்மை. இஃது ஒருவனுடைய இதயத்தினின்றும் தோன்றுவனவாய எண்ணங்களின் வெளிப்பாடேயாமென்க.

இப்பொழுது வாய்மை என்பது உண்மைக்கு மறுபெயரேயாமாறு காண்க. இவ்வுலகத்தில் உண்மையாக இருக்கின்றவர்கள் தொகை மிகவும்

கொஞ்சம். இப்பொழுது ஒருவன் ஒரு பொய்யினைப் பிழையினாற் சொல்லிவிட்டானானால் அவன் 'ஆம். யான் சொன்னது பொய்யே!' என்று தைரியமாய்ச் சொல்லி யொப்புக்கொள்ள மாட்டான். 'அன்று. யான் அப்படிச் சொன்னேனல்லேன்; அவர்கள் பொய்சொன்னார்களே யொழிய யான் மெய்தான் பேசினேன்' என்பான். இஃது எவ்வளவு கெட்டகாரியம்! அவனுக்கு உண்மையைச் சொல்லத் தைரியமில்லை. இப்பொழுது வாய்மையினின்றும் தவறாதவர்கள் எவரேனு முளரோ என்று யாம் யோசிப்போமாயின் யாம் அத்தகையரைக் காண்பதரிது. அரிச்சந்திரன் ஒருவன் தான் உண்மையினின்றுந் தவறாதவன். அவனை விசுவாமித்திரர் எவ்வளவோ தூண்டிப்பார்த்தும் அவன் அவற்றிற் கிணங்காமல் உண்மையினின்றும் சிறிதேனும் தவறினானல்லன். தன்னுடைய மனைவி மக்கள் யாவரையும் விட்டுப் பிரிந்தகாலத்தும் அவன் சக்கிரவர்த்தித் தானத்திலிருந்து ஓரற்பமான கீழ்மகனாயிருக்குந் தன்மைக்கு வரவேண்டிய காலம் வந்துழியும் அவன் அந்தச் சத்தியத்தினின்றும் பிறழ்ந்திலன். இஃது அவனுடைய மனவுறுதியைக் காட்டுகின்றது. இவன் இவ்வளவு கஷ்டங்களை அனுபவிப்பதைக்காட்டிலும் ஒரு பொய் சொல்லிவிட்டுச் சுகமாயிருக்கலா மென்று கருதாமல் ஒரு பொய் சொல்லி அவ்வாறு வாழ்வதனினும் இழிவான காரியம் வேறொன்றும் இல்லையென்று கருதிய தன்மையாலன்றோ அவன் மெய்யையே பேசுபவனாயினான். அப்பொழுது ஒரு சிறு பொய் சொல்ல அரிச்சந்திரன் அஞ்சினதற்கு மாறாகத் தற்காலத்து மித்திியை என்பாளையே மணந்துகொண்டு அவள் வசப்பட்டு எப்பொழுதும் பொய்யையே பேசிக்கொண்டிருக்கும் புல்லறிவாளர் பலருளர். அவரை அவனோடு ஒருங்கே சேர்த்து யாம் எவ்வாறு ஒப்பிட வல்லேம்! இப்பொழுது இப்பட்டினத்திலுள்ளவர்களில் எவரேனும் ஒரு சிற்றிடர்ப்பாட்டிலகப்பட்டுக்கொள்ளும் பொழுது பொய் சொல்லாமல் நிசத்தையே சாதிப்போர் எவரேனு முளரோ? தமிழ் வல்லீர்!மௌனஞ் சாதியாதீர்! எழுந்து சொல்லுமின்! இல்லை. உண்டென்று யான் ஒருகாலும் நினையேன். யுதிஷ்டிரரும் ஒரு சமயத்திற்பொய் சொல்லினர். ஆனால் அவருக்கு நாம் பொய்சொல்லப்போகிறோம் என்ற நினைவுமில்லை, அவ்வாறு அவர் நினைத்தனரென்று யாம் சொல்லவும் முடியாது. அன்று அவருக்குப் பொய்யென்பது தெரியாது என்று கூறவுங் கூறலாம். அப்பொழுது இது பொய்யன்று. ஏனெனின் மனத்தொடு கூறினாரல்லராதலின். இக்கருத்தே பற்றி யன்றோ ஆசிரியர் திருவள்ளுவநாயனார்,

"தன்னெஞ் சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்
றன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்" எனவும்,

"உள்ளத்தாற் பொய்யா தொழுகி னுலகத்தா
ருள்ளத்து ளெல்லா முளன்" எனவுங்

கூறுவாராயினர். இனி வாய்மையென்பதென்னை ?

"வாய்மை யெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுந்
தீமை யிலாத சொலல்."

என்றார் அப் பெருநாவலரே.

அஃதாவது ஒருவன் உண்மையோ பொய்யோ எது பேசினாலும் சரி. அது காரணமாகப் பிறனொருவனுக்கேனுந் தீங்கு நேரிடாமலிருக்குமாயின் அது வாய்மையேயாம். அதில் அநேகவிதமான பாகுபாடுகள் உள. ஒருகால் ஒருவன் ஒன்று பேசுவதனால் மற்றொருவனுக்குத் தீங்கொன்று நேரிடாமலு மிருக்கலாம். அவ்விடத்து அவனுக்கு ஒரு நன்மையும் பயவாமலு மிருக்கலாம். அச்சமயத்தில் இது வாய்மையோ வன்றோ? இதற்கு விடை கொடுப்பது மிகவும் கடினம். திருவள்ளுவ நாயனாருடைய வாக்கின்படியே போவோமாயின் அது வாய்மையே யன்றிப்பொய்யன்றாம்; ஆனால் மற்றொன்றிருக்கின்றது. அஃதாவது ஒருவன் பொய் சொல்வதனால் மற்றொருவனுக்குத் தீங்கு நேரிடுமாயின் அப்பொழுதும் எல்லாம் பொய் என்று சொல்லக்கூடாது. ஏனென்றாற் சொல்லுகின்றார் நாயனார் 'ஒருவன் ஒரு பொய் பேசுவதனாற் பலருக்கு நன்மை பயக்குமாயின் அது பொய்யன்று. மெய்யே' என்கின்றார். இப்பொழுது உதாரணமாக: ஒருவன் அநியாயம் செய்து கொண்டிருக்கின்றான். அவன் அநியாயம் செய்கின்றான் என்று சிலர் சேர்ந்து அவன் பேரிற் பொய் வழக்குத் தொடுத்துவந்து அவனை அவ்வூரைவிட்டுத் துரத்த எத்தனிக்கின்றனர். அவன் நான் ஒன்றுஞ் செய்திலேன் என்கின்றான். இவர்களும் ஆம் அவனொன்றுஞ் செய்யவில்லை என்று சொல்லிவிட்டோமாயின் அவனை விட்டு விடுவார்களே என்று அஞ்சி எல்லோருமாய் ஒருங்கே கூடிப் பொய்சொல்லி அவனை ஊரினின்றுந் துரத்துகின்றார்கள். இவ்விடத்து இவர்கள் பேசினது பொய். இவர்கள் இந்தப் பொய் பேசினதனால் ஒருவனை ஊரைவிட்டுத் துரத்திவிட்டார்கள். ஆயினும் இது பொய்யாகுமா? ஆகாது. ஏனெனின் இப்பொய்யானது இவன் ஒருவனை ஊரைவிட்டுத் துரத்திவிட்டபோதிலும் ஊரிலுள்ளவர்கள் யாவருக்கும் நன்மை பயத்தற்குக் காரணமாயிருக்கின்றது. ஊருரினுடைய நன்மைக்காக ஒருவனைக் கெடுக்கலா மென்று நீதிநூலுஞ் சொல்லுகின்றது. ஆகையால் இங்கே ஒருவனை ஊரை விட்டுத்துரத்தி விடுதற்காகப் பொய் சொன்ன போதிலும் அது பொய்யாகாது. இது நிற்க.

இனி ஒருவன் பொய் பேசினாலும் அவனுடைய இதயமானது அவனைத் தண்டிக்கும் என்பது தேற்றம். நீ ஏன் பொய் பேசினாய் என்று வருத்தும். இவன் இதற்காக அடிகள் வாங்கிக்கொண்டிருந்து விடுவதைக் காட்டிலும் இவ்வாறு அடிக்கடி துன்புறுத்தும் இதயத்திற்கு இவன் மறுமொழி சொல்வது மிகவும் அசாத்தியம். இது விஷயமாக முன்னரே யாமெடுத்துக்காட்டிய

"தன்னெஞ் சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்
றன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்"

என்ற திருக்குறட் பாவினை யுற்று நோக்குக. இப்பொழுது ஒருவன் உண்மையே பேசிக் கொண்டிருந்தால் எல்லோரும் அவனிடத்தில் நம்பிக்கை வைப்பார்கள். பொய் பேசுவதே தொழிலாயிருந்த ஒருவன் திடீரென்று ஒரு காலத்தில் உண்மை பேசினபோதிலும் அவனை ஒருகாலும் மெய் சொல்லுவோனாக மதிக்க மாட்டார்கள். ஒருவன் உண்மை பேசினாலும் பொய் பேசினாலும் எல்லோரும் அவனை மறவார்கள். மேலும் அதிகமாக ஒருவன் பொய் சொல்வானாயின் அவனை ஒருகாலும் ஒருவரும் மறவார். மேலும் அவனை எவ்விடத்திற் கண்டாலும் அவனை இகழத்தலைப்படுவார்கள். ஒருவன் உண்மையே பேசிக்கொண்டிருந்தால் அவனுக்கு ஒரு காலத்திற் பொய் பேச வேண்டுமாயின் அது வெகு சுலபம். பொய்யே பேசிக்கொண்டிருந்தால் அவனுக்கு உண்மை பேசுவது மிகவும் கஷ்டம். அப்படியே யொரு மெய்பேசிய போதிலும் அவனை யாரும் நம்ப மாட்டார்கள்.

இப்பொழுது உதாரணமாக:—ஒருமாணாக்கன் ஒருபிழை செய்கின்றானென்று வைத்துக் கொள்வோம். அவனை 'யார் செய்தது?' என்று கேட்டக்கால் அவனுக்கு மெய்யாகவே உண்மையைச் சொல்ல இஷ்டமேயில்லை. ஆயினும் அவனை நீ உண்மை பேசாவிடில் உன்னைத் தண்டிப்பேன் என்று சொல்ல அவனுக்கு மெய்யாகவே உண்மை பேச இஷ்டமில்லாத காலத்தில் தண்டனைக்குப் பயப்பட்டுக்கொண்டு உண்மை பேசினாலும் அதனாலொரு பிரயோசனமுமில்லை. அவன் தானாகவே பயப்படாமல் தைரியமாய் எழுந்திருந்து 'ஆம், யானே பிழை செய்தேன்' என்று தான் முழு மனத்துடனும் உண்மை பேசுவானாயின் அதுவே மிகவு முயர்வுடைத்தாம். ஏனெனில் அவனுக்கு உண்மை சொல்ல இஷ்டம் இல்லை. தண்டிப்பேனென்று சொல்லா விட்டாற் கட்டாயமாய்ப் பொய்யையே தான் சொல்லியிருப்பான். தண்டனைக்காகப் பயந்து கொண்டு உண்மையைச் சொல்லிவிடுகின்றான். மற்றவனோ எவ்வகையிலும் உண்மையே பேசத்தலைப்பட்டிருக்கின்றான். இப்பொழுது மனமார உண்மை பேசுகின்றவன் வேறு தருமங்களும் செய்யவேண்டாம். மேலும் பொய்பேசுகிற வழக்கத்திலுள்ளவன்கூடத் தருமம் செய்கிறதிற் பிரயோசன மில்லை. ஏனெனில் அவ்வகைப் பட்ட பொய்யன் என்ன அறஞ்செய்தாலு மென்னை பயனுடைத்தாமோ; எல்லாப் பாடைகளிலும் எல்லாத்தேயங்களிலும் இதைப்பற்றிக் கதைகள் பலவுள்ளன. அவையனைத்தையும் யாமெலாம் படித்து அறிந்து வாய்மையே தலையாய அறமென மேற்கொண்டு ஒழுகுவோமாக.

"இம்மை நலனழிக்கு மெச்சங் குறைபடுக்கு
மம்மை யருநரகத் தாழ்விக்கு—மெய்ம்மை

யறந்தேயும் பின்னு மலர்மகளை நீக்கு
மறந்தேயும் பொய்யுரைக்கும் வாய்"—சிறுபஞ்சமூலம்.

சு. அ. இராமநாதையர்.

தமிழ்க்கவி சரிதம்.

யாம் முன்னரே கூறிய **புறப்பாட்டு** என்னுஞ் செய்யுட்டிரட்டின்கண் ஒரு பாவி வித்தகையபோரைப்பற்றிக் குறிக்கப்பட்டுளது. ஈண்டுக்கூறியிருக்கும் இறுதிக்கூற்றினுனே, செங்கண்ணன் என்னுஞ் சோழனுக்கும் கணைக்கா லிரும்பொறையென்னுஞ் சேரனுக்கும் போர்நிகழ்ந்ததென்பதும் பின்னவன் பற்றுண்டு குடவாயிற்கோட்டத்துச் சிறைவைக்கப்பட்டன னென்பதுந்தெரியவருகின்றன.

"சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை சோழன்செங்கணனோடு போர்ப்புறத்துப் பொருது பற்றுக்கோட்பட்டுக் குடவாயிற் கோட்டத்துச் சிறையிற்கிடந்து தண்ணீர்தாவென்று பெறாது பெயர்த்துப் பெற்றுக் கைக்கொண்டிருந்து உண்ணான் சொல்லித்துஞ்சியபாட்டு" என்னுமிறுதிக்கூற்றினையறிக.

இக்களவழி நாற்பதிற்கு ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பினோடு அந்நூற்பொருளடக்கத்தைப்பற்றிய சில குறிப்புக்களு மடங்கிய இனியவரலாறொன்று **ஸ்ரீ கனகசபைபிள்ளையவர்கள், பி. ஏ.,** எழுதியிருக்கின்றனர். அதனை **இந்தியபுராதனகலைஞன்** பதினெட்டாஞ் சம்புடத்தில் 258-முதல் 260 வரையுமுள்ள பக்கங்களிற்காண்க.

பெரியதிருமொழியின்கண் கோச்செங்கண்ணனைப் பற்றி மிகவுமுயர்வாகச்சொல்லப்பட்டுளது. அவனைக்குறிக்கும் * அப்பகுதிகளினின்றும் அவன் திருநறையூரின்க ணெழுந்தருளியிருக்கும் திருமாலைவணங்கும் வழக்கமுடையானென்பதும், பாண்டியசேரநாடுகளை வென்றனனென்பதும், எழுபது கோயில்கள் கட்டினனென்பதும், பலவரசர்களோடும் போர்புரிந்து

---

* பைங்கணா ளரியுருவாய் வெருவ நோக்கிப் பருவரைத்தோ ளிரணியனைப் பற்றி வாங்கி, யங்கைவா ளுகிர்நுதியா லவன தாக மங்குருதி பொங்குவித்தா னடிக்கீழ் நிற்பீர், வெங்கண்மா களிறுந்தி விண்ணி லேற்ற விறன்மன்னர் திறலழிய வெம்மா வுந்த, செங்கணான் கோச்சோழன் சேர்ந்த கோயிற் றிருநறையூர் மணிமாடஞ் சேர்மின்களே.

முருக்கிலங்கு கனித்துவர்வாய்ப் பின்னை கேள்வன் மண்ணெல்லா முன்னவியச் சென்று வென்றிச், செருக்களத்துத் திறலழியச் செற்றவேந்தன் சிரந்துணித்தான் றிருவடிநுஞ் சென்னி வைப்பீ, ரிருக்கிலங்கு திருமொழிவாயெண்டோ ளீசற் கெழின்மாட மெழுபதுசெய் துலக மாண்ட, திருக்குலத்து வளச்சோழன் சேர்ந்த கோயிற் றிருநறையூர் மணிமாடஞ் சேர்மின்களே.

பெருஞ்சேனைகொண்டு அவர் தமை யழித்தனனென்பதும் அறிகின்றோம். ஆயினும் அவனைச் சைவர்கள் ஒருமுனிவராகக் கருதுவதனோடு பெரியபுராணத்திற் சிறப்பித்துக்கூறப்படும் நாயன்மார் அறுபத்துமூவரு ளொருவராக வடக்கிக்கொண்டாடுகின்றார்கள். இந்நூலின்படி யிவன் சுபதேவ சோழற்குக் கமலாவதி யென்பாளிடம் பிறந்தவனாகின்றான். தாயாகிய கமலாவதி மகப்பெறும் போழ்தத்து அரசன் சில சோதிடம் வல்லுநரைக் கூய் அது நல்லோரையேயோ வென்று வினயவழி அவர்கள் அற்றென்றென மறை விடை கொடுத்தனரே யன்றி அதற்கோர் நாழிகைப்பொழுது கழித்து மகப்பிறக்குமேல் அம்மகவு சக்கிரவர்த்தியா மென்றுங் கூறினர். இங்ஙனஞ் சோதிடர் சொற்றன ரென்பது செவிக்கொண்ட கமலாவதி, குறித்த நல்லோரை வருமளவுந் தன்னைத் தலைகீழாய்க்கட்டி நாலவிடுமாறு செய்து கொண்டு 'செங்கண்ணன்' என்னும் பெயரிய வோராண்மகவைப் பெற்றெடுத்தாள். தாதையாகிய சுபதேவ சோழனும் அவ்வாண்மகவிற் குரிய சடங்குகள் யாவற்றையுஞ் செவ்வனே செய்து முடித்துப் புதல்வன் தக்க பிராய முற்றுழி அவனைத்தனது நாட்டினுக்கிறைவனாக நிறீஇத் தான் வனம் புகுந்து எஞ்சிய காலத்தினைத் தவஞ்செயலிற் கழிப்பானாயினன்.

செங்கண்ணன் வாழ்க்கையைப் பற்றிய இவ்விரு கூற்றுக்களும் ஒன்றோடொன்று முரணுமாறில்லை. சைவர்கள் கூற்றின் வண்ணம் அவன் சைவ சமயநெறி மேற்கொண்ட முனிவராவன். இவ்விடயம் அவன் திருமாலையும் ஒருங்கு வணங்குதலொடும் மாறு படவில்லை. ஆதலின் யாம் அவ்விரு வகைக்கூற்றும் ஒரே செங்கண்ணனைக் குறிக்கு மெனக் கோடலியலும். அன்றியும் இப்பெயர் நமக்குத்தற்காலங் கிடைக்ககூடிய சோழர் வமிசாவளிகளிற் பன்முறையுங் கூறப்படவில்லை. தென்னிந்திய சிலாசாதன வாராய்ச்சிப் பத்திரிகையின் நான்காஞ் சம்புடத்தின்கட் காணப்படும் யாவரும் மிகுதியும் நம்பிக்கை வைக்கத்தகுந்த ஒரு சோழ வமிசாவளியில் ஒரேயொரு செங்கண்ணன் கூறப்படுகின்றனன்; அவன் பெயர் கரிகாலச் சோழன்முதலாவற்குப் பின்னும் கி. பி. 890 - ஆம் யாண்டு பட்ட மெய்திய விசயாலயற்கு முன்னுங் கூறப்பட்டுளது. யாம் முன்னரே காட்டியாங்குக் கரிகாலச்சோழன் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற் செழித்தோங்கினனாகவே கோச்செங்கண்ணன் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடையிலிருந்திருக்க வேண்டும். எனவே கோச்செங்கண்ணன் காலத்தையொருவாறு ஏறக்குறையக் கி. பி. ஏழாவது அல்லது எட்டாவது நூற்றாண்டெனக் கொள்வோமாயின், திருமங்கையாழ்வார் அவனது காலத்திற்குப்பின்னரிருந்திருக்க வேண்டும்; ஆகவேயவர் கி. மு. 2705 ஆம் ஆண்டிற்பிறந்திருக்கவே முடியாது!!!

திருமங்கையாழ்வாரது சீவியசரித்திரசம்பந்தமாக அதனாற்போதரும் அநுமானத்தோடும் எடுத்துரைக்கற்பாலவிஷயமொன் றுண்டு. பின்ப

யமணவாளஜீயர் என்னும் வைணவமுனிவரொருவர் செய்ததாகக்கூறப்படும் **குருபரம்பரை** யென்னும் நூலினிடத்து, திருமங்கையாழ்வார் சைவமுனிவர்கட்குள் மிகுந்த ஆற்றல்படைத்தவரும் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களுட்டலைவரெனக் கருதப்படுபவருமாகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி, நாயனாரொடும் சமயவாதஞ் செய்தன ரென்பதும் அவ்வாதத்தின்கட் பின்னவரைத் தோற்கடித்து அவரிடத்தினின்றும் தாம் அவரை வென்றதற் கறிகுறியாக அவர் கொண்டிருந்த முத்தலைச்சூலத்தைப் பறித்துக்கொண்டனரென்பதும் கூறப்பட்டுள. இவை யுண்மையென்றேற்படுமேல் திருமங்கை யாழ்வாருக்குக் கூறப்பட்ட அத்துணைப் பழமையும் குறைந்தொழியுமென்க. எவ்வாறென்னிற்சைவசமய குரவராகிய திருஞானசம்பந்தர் அவ்வளவு பழமையானகாலத்து வாழ்ந்திருந்தன ரென்று யாண்டுங் கூறப்படவில்லை.

சைனமதம் குறைவுறுங்காலத்தில் அவர் வாழ்ந்திருத்தல்வேண்டும். அவர் பல சைனக்குருக்களையும் வாதப்போரில்வென்று அரசன் ஆணைபெற்று அவர்தம்முட் பெரும்பாலோரைக் கழுவேற்றினரென்று கூறுப. ஆயினுஞ் சரித்திரசம்பந்தமாக ஆராயுமிடத்து இத்தகைப் பெருங்கொலை நிகழ்ந்திருக்கமாட்டாதென்றும் இக்கூற்றினால் ஞானசம்பந்தர் மூலமாய்ச் சைனசமயம் இறுதியுற்றதென்றும் அவர் அரசன் கூன்பாண்டியனைச் சைவசமயத்திற்குத் திருப்பி மதுரையி லரசனா லாதரிக்கப்பட்டிருந்த சைனகுரவரிற் சில்லோரைத் துரத்திவிட்டனரென்றுந் துணிதற்கிடனுண்டு. இச்செய்திகள்யாவும் ஞானசம்பீந்தர்காலம் ஏறக்குறையக் கி. பி. ஏழாவது நூற்றாண்டென்னுங் கூற்றை வலியுறுத்துகின்றன. ஆனால் அத்துவிதமதத்தாபகராகிய ஸ்ரீ சங்கராசாரியசுவாமிகள் செய்ததாகக்கூறப்படும் **சௌந்தரியலகரி** என்னும்சம்ஸ்கிருதநூலின்கண் இவர் '**திராவிடசிசு**' * என்று குறிப்பிக்கப்பட்டுளரென்று பலருங் கூறுப. ஆனால் **லக்ஷ்மீதர பண்டிதர்** என்னுமொருவரியற்றிய அதன் வியாக்கியானத்தில் 'திராவிடசிசு' என்பதற்கு 'த்ராவிடஜாதி சமுத்பவோபால: ஏதஸ்தோத்ரஸ்யகர்த்தா' என்று கூறப்பட்டுளது அதன் பொருள்: திராவிடசாதியிற்பிறந்த குழந்தையும் இந்தத்துதிரூபமாயுள்ள நூறுபாடல்களை யாக்கியோருமாயவர் எனவே சங்கராசாரிய சுவாமிகளே என்பதாம். ஆனால் அந்தச்சமஸ்கிருதநூலைத் தமிழ்மொழியின்கட் செய்யு

---

* तवस्तन्यं मन्ये धराणिधरकन्ये हृदयतः
पयः पारावारं परिवहाति सारस्वतमिव ।
दयावत्या दत्तं द्रविडशिशुरास्वाद्य तव यत्
कवीनां प्रौढानामजानि कमनीयः कवयिता ॥
द्रविडजाति समुद्भवो बालः एतत् स्तोत्रकर्ता ॥
इति लोल्लुलक्ष्मीधर पाण्डितः ।

ளாக மொழிபெயர்த்த **வீரகவிராய**ரென்பார் 'திராவிடசிசு' என்னும் அச்சொற்றொடரை "வருணநன்குறு கவுணியன் சிறுமதலை"* என்று மொழிபெயர்த்துளர்; அதன் பொருள்: பிராமணசாதியாகிய உத்தமகுலத்திற் கௌண்டின்னிய கோத்திரத்திற்பிறந்த சிறுகுழந்தை என்பதாம். இச்சொற்கள் சிறிதேனுமையமின்றி ஞானசம்பத்தரையே குறிக்கும்.

இவ்வாறு வியாக்கினங்கள் மாறுபடுதலின் அவைதம்முள் இது தானுண்மையென்று ஒருதலை துணிந்துகூறுதற்கியலவில்லை. ஆனாற் பின்னர்க் கூறிய வுரைப்பொருளுக்கு ஆதாரமாகச் சங்கராசாரிய சுவாமிகள் தமது **சிவபுஜங்கஸ்தோத்திர**த்தின்கண் இயற்பகை நாயனாரையும் சிறுத்தொண்டநாயனாரையும் சண்டேச நாயனாரையும் தமது **சிவானந்தலகரி**யின்கட் கண்ணப்ப நாயனாரையும் பற்றிக் குறிப்பித்திருத்தலால் ஈண்டுக்கூறிய இந்நான்கு நாயன்மாரையும்போலவே அறுபத்து மூவருளொருவரென்றடக்கப்படும் அந்த ஞானசம்பந்தரையும் இவர் துதித்திருக்தலியலாதோ என்று கூறுவாருமுளர். நாம் சௌந்தரியலகரியும் இன்னு மற்றைய சிறுநூல்களும் சங்கராசாரிய சுவாமிகள் செய்தனவேயென்று வுறுதியாய்க் கூறுங்காறும் இவ்வாதம் ஒருதலை துணிந்துரைத்தற் கியலாதாம்பிறவெனவிடுக்க. இன்னும் சங்கராசாரிய சுவாமிகள் தமது சௌந்தரிய லகரியின்கண் ஞானசம்பந்தரையேகுறித்தாரெனக் கொண்ட போதிலும் நாம் சங்கராசாரிய சுவாமிகளுக்குத் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் முன்னரிருந்தன ரென்றாதல் இருவருமேக காலத்திலிருந்து சம்பந்த சுவாமிகள் மற்றையோரினு மூத்தவராயிருந்தன ரென்றாதல் கூறலாமே யன்றி வேறொன்றும் முடியாது. சங்கராசாரியரது காலம் கி. பி. எட்டாவது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியென்று தீர்மானிக்கப் பட்டுளதாதலின் திருஞான சம்பந்தரும் அதேகாலத்திலாதல் அதற்குச்சற்று முன்னராதலிருந்திருக்க வேண்டும். பிற்கூறியதேமிகவும் நம்புதற்பாற்று; ஆயின் இவ்வனுமானத்தினால் ஞான சம்பந்தருக்குந் திருமங்கை யாழ்வாருக்கும் சமயவாத நிகழ்ந்து அதன்கண் ஞானசம்பந்தர் தோற்றுத் தமது முத்தலைச் சூலத்தைப் பறிகொடுத்தன ரென்பது மெய்யென நாம் ஒப்புக்கொள்ளுவேமாயின் சங்கராசாரியர்காலத்திற்கு முன் திருமங்கையாழ்வாரிருந்தன ரென்பது மாத்திரை ஏற்படுமென்றறிக.

மேற் கூறியதினும் அதிக முக்கியமானதும் திருமங்கையாழ்வார் காலத்தினை யொருவாறாக வேனும் வரையறைப் படுத்த வல்லதுமாகிய இன்னொரு

---

*"தருணமங்கலை யுனதுசிந்தை தழைந்தபாலமு தூறினு
லருணகொங்கையி லதுபெருங்கவி யலைநெடுங்கட லாகுமே
வருணநன்குறு கவுணியன்சிறு மதலையப்புயல் பருகியே
பொருணயப்பெறு கவிதையென்றொரு புனிதமாரி பொழிந்ததே."

விடயமுளது. திருமங்கை யாழ்வார் தமது பிரபந்தத்தின்கண் ஈரிடங்களில் தொண்டையர் கோனைப் பற்றிக் கூறுகின்றனர். **பெரிய திருமொழி** யிரண்டாம் பத்தின்கண் முப்பதாம் பாடலில் திருவல்லிக்கேணியிலெழுந்தருளிய திருமாலைத் "தொண்டையர் கோன் செய்தானன் மயிலைத் திருவல்லிக்கேணி நின்றான்" என்கின்றனர். இதற்குத் தன்னரசர்கட்கு வாசஸ்தானமாகிய மயிலாப்பூரைத் தன்னருகே கொண்ட திருவல்லிக் கேணியிலெழுந்தருளித் தொண்டைராசனாற் செய்யப்பட்ட விக்கிரகத்தின்கண் இருப்போன் எனப்பொருள் கூறப்படும். இப்பொருள் **பெரிய வாச்சான் பிள்ளை** வகுத்த வியாக்கியானத்தை ஒட்டிக் கூறப்பட்டது.

பெரிய திருமொழி யிரண்டாம் பத்தின்கண் எண்பதாம் பாடலில் திருமால் காஞ்சிமாநகரி லெழுந்தருளி **வயிரமேக** னென்னும் தொண்டைமானால் வணங்கப்பட்டன ரென்று கூறப்பட்டுளது.

இவனுமிவற்கு முற்கூறப்பட்ட வரசனும் கி. பி. 1064 - ஆம் ஆண்டு முதல் 1113 - ஆம் ஆண்டு வரை அரசாண்ட குலோத்துங்கச் சோழனது மகனாகிய முதல் தொண்டைமானது வமிசத்தினராக வேனும் அல்லது அவர்களுளொருவர் அம் முதல் தொண்டைமானேயாக வேனு மிருக்கலாம். முதற்கட் கூறப்படுவோன் திருவல்லிக்கேணியில் திருமால் விக்கிரகத்தை விதிப்படி தாபித்தவனாகவும் பின்னர்க் கூறப்படுவோன் அக்கடவுளை வணங்கும் ஒரு தொண்டை ராசனாகவுங் கூறப்படுகின்றனர்; 'வணங்கும்' என்ற நிகழ்காலப் பெயரெச்சப் பிரயோகமும், மூலப்பாசுரத்தி லுபயோகப்படுத்தப்பட்ட "மன்னவன் தொண்டையர்கோன் வணங்கும் நீண்முடி மாலை வயிரமேகன் தான் வலிதான் புகழ் சூழ்ந்த கச்சி" யென்ற நீண்ட வடைமொழியும், திருமங்கை யாழ்வார் தங்காலத்திருந்து விஷ்ணு பக்தனாகிக் கச்சியம் பதியைத் தன் வலியினாலும் புகழினாலும் போற்றிய தொண்டை ராச னொருவனைக் குறிப்பிக்கின்றா ரென்று நாம் துணிதற்கிடந்தருகின்றன. அவ்வரசன் அவ்வாழ்வாரது காலத்தினனென் றேற்பட்டாற்றான் இறுதியிற் கூறியன அவ்வரசற்குப் பொருந்தும்.

அநுபந்தம்.

ஆலாசியமான்மியத்தின்படி பாண்டியராசவமிசாவளி.

1. குலசேகரபாண்டியன் - அவன்மகன்
2. மலயத்துவசபாண்டியன் - அவன் மனைவி காஞ்சனமாலை - அவர் தம்மகள்
3. தடாதகை - அவள் கணவன் சுந்தரபாண்டியன் - அவர்தம்மகன்
4. உக்கிரபாண்டியன் (உக்கிரப்பெருவழுதி ?) ஹாரதாரி யென்னும் பெயர்வாய்ந்தவன் - அவன் மனைவி காந்திமதி - இவனொருசங்கங்கூட்டினான் - அவன்மகன்

5. வீரபாண்டியன் - அவன்மகன்
6. அபிடேகபாண்டியன் - அவன்மகன்
7. விக்கிரமபாண்டியன் - அவன்மகன்
8. இராசசேகரபாண்டியன்-கரிகாலச்சோழனு மிவன் காலத்தினனே- இராசசேகரன்மகன்
9. குலோத்துங்கபாண்டியன்
10. அனந்தகுணபாண்டியன் - அவன்மகன்
11. குலபூடணபாண்டியன் - இவன் சுந்தரசாமந்தனெனவுங் குலசேகரனெனவுங் கூறப்படுவான் - காடுவெட்டிய (காந்தாரச்சேதி) சோழன் இவன் காலத்தினனே - குலபூடணன்மகன்
12. இராசேந்திரபாண்டியன் - அவன் சகோதரன் இராசசிங்கன் காடுவெட்டிய சோழனதுமகளை மணந்து தன்சகோதரனெடு மாறுபட்டுக் கலகஞ்செய்தான் - இராசேந்திரன்மகன்
13. இராசேசபாண்டியன் - அவன்மகன்
14. இராசகம்பீரபாண்டியன் - அவன்மகன்
15. பாண்டியவமிசப்பிரதீபபாண்டியன் - அவன்மகன்
16. புருகூதவிசித்துப்பாண்டியன் - அவன்மகன்
17. பாண்டியவமிசபதாகபாண்டியன் - அவன்மகன்
18. சுந்தரேசபாத சேகரபாண்டியன் - சோழன்பாண்டிநாட்டின் மீது படை யெடுத்துப்போந்து தொலைவுண்டான். சுந்தரேசபாதசேகரன் மகன்
19. வரகுணபாண்டியன் - பாணபத்திரன் (பத்ரகாயகன்) இவன் காலத்திருந்தான். வரகுணன் மகன்
20. இராசராசபாண்டியன் - அவன்மகன்
21. சுகுணபாண்டியன் - அவன்மகன்
22. சித்திரரதபாண்டியன் - அவன்மகன்
23. சித்திரபூடணபாண்டியன் - அவன்மகன்
24. சித்திரத்துவசபாண்டியன் - அவன்மகன்
25. சித்திரவருமபாண்டியன் - அவன்மகன்
26. சித்திரசேனபாண்டியன் - அவன்மகன்
27. சித்திரவிக்கிரமபாண்டியன் - அவன்மகன்
28. இராசமார்த்தாண்டபாண்டியன் - அவன்மகன்
29. இராசசூடாமணிபாண்டியன் - அவன்மகன்
30. இராசசார்த்தூலபாண்டியன் - அவன்மகன்
31. துவீசராசகுலோத்தமபாண்டியன் - அவன்மசன்
32. ஆயோதனப்பிரவீணபாண்டியன் - அவன்மகன்
33. இராசகுஞ்சரபாண்டியன் - அவன்மகன்

34. பரராசபயங்கரபாண்டியன் - அவன்மகன்
35. உக்கிரசேனபாண்டியன் - அவன்மகன்
36. மகாசேனபாண்டியன் - அவன்மகன்
37. சத்துருஞ்சயபாண்டியன் - அவன்மகன்
38. பீமரதபாண்டியன் - அவன்மகன்
39. பீமபராக்கிரமபாண்டியன் - அவன்மகன்
40. பிரதாபமார்த்தாண்டபாண்டியன் - அவன்மகன்
41. விக்கிரமகஞ்சுகபாண்டியன் - அவன்மகன்
42. யுத்தகோலாகலபாண்டியன் - அவன்மகன்
43. அதுலவிக்கிரமபாண்டியன் - அவன்மகன்
44. அதுலகீர்த்திபாண்டியன் - அவன்மகன்
45 கீர்த்திபூடணபாண்டியன் - பிரளயத்தினுலுலகவழிவும் அதன்மறு பஃடப்புமுண்டாயின.
46. வமிசசேகரபாண்டியன் - மிலேச்சர்களையுந் துருக்கர்களையுந் தொலைத்தான்; மூன்ருஞ்சங்கப்புலவர்களாகச் சரஸ்வதியின் அவதாரம்:—கபிலர், பரணர் முதலாயினர். விக்கிரமசோழன் இவன் காலத்தினனே. வமிசசேகரன்மகன்
47. வமிசசூடாமணிபாண்டியன் - சண்பகமாற (சம்பகபாண்டிய)னென்னும் பெயர்வாய்ந்தவன். நக்கிரர் இவன்காலத்திற் செழித் தோங்கினர்.
48. பிரதாபசூரியபாண்டியன் - அவன்மகன்
49. வமிசத்துவசபாண்டியன் - அவன்மகன்
50. இரிபுமர்த்தனபாண்டியன்
51. சோழவமிசாந்தகபாண்டியன்
52. சேரவமிசாந்தகபாண்டியன்
53. பாண்டியவமிசேச பாண்டியன்
54. வமிச சிரோமணி பாண்டியன்
55. பாண்டியேசுவர பாண்டியன்
56. குலத்துவச பாண்டியன்
57. வமிச விபூடண பாண்டியன்
58. சோம சூடாமணி பாண்டியன்
59. பூபசூடாமணிபாண்டியன். இவன் காலத்தி லொரு பிரளயமுண்டாயிற்று. நக்கிரன் முதலாயினர் அதன்கணடித்துக்கொண்டு போகப்பெற்று மீட்டு முயிர்த்தெழுந்தனர்.
60. பாண்டியகுலேசபாண்டியன் - குலசேகரபாண்டியனென்றும் பெயர்கூறப்படுவான். இடைக்காடர் (மத்தியவனநீசர்) இவன்காலத்திற் செழித்தோங்கினர். குலசேகரன் மகன்

61. அரிமர்த்தனபாண்டியன்-வாதவூரடிகள் (மாணிக்கவாசகர்) இவன் காலத்திற் செழித்தோங்கினர். அரிமர்த்தனன் மகன்
62. சகந்நாதபாண்டியன் - அவன்மகன்
63. வீரபாகுபாண்டியன்.
64. விக்கிரமபாகுபாண்டியன்.
65. பராக்கிரமபாகுபாண்டியன்.
66. சுரபிபாண்டியன்.
67. குங்குமபாண்டியன்.
68. கற்பூரபாண்டியன்.
69. காருண்ணியபாண்டியன்.
70. புருடோத்தமபாண்டியன்.
71. சத்துருசாசனபாண்டியன்.
72. குப்ஜபாண்டியன். கூன்பாண்டியன் (சுந்தரபாண்டியன்) என்றுங் கூறப்படுவான். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும் குலச்சிறை நாடனாரும் (குலபந்தனர்) இவன்காலத்திற் செழித்தோங்கினர்.
73. மதுரேசுவரபாண்டியன்.

சியூவேல் துரைகாட்டும் பாண்டியராச மரபட்டவணை.

1. குலசேகரபாண்டியன்.
2. மலயத்துவசபாண்டியன்.
3. தடாதகை.
4. உக்கிரபாண்டியன்.
5. வீரபாண்டியன்.
6. அபிடேகபாண்டியன்.
7. விக்கிரமபாண்டியன்.
8. இராசசேகரபாண்டியன்.
9. குலோத்துங்கபாண்டியன்.
10. அநந்தகுணபாண்டியன்.
11. குலபூடணபாண்டியன். இராசசிங்கன்
12. இராசேந்திரபாண்டியன்.
13. இராசேசபாண்டியன்.
14. இராசகம்பீரபாண்டியன்.
15. பாண்டியவமிசப் பிரதீபபாண்டியன்.
16. புருகூதபாண்டியன்.
17. பாண்டியவமிசபதாகபாண்டியன்.
18. சுந்தரேசுரபாதசேகரபாண்டியன்.
19. வரகுணபாண்டியன்.
20. இராசராசபாண்டியன்.
21. சுகுணபாண்டியன்.
22. சித்திரரதபாண்டியன்.
23. சித்திரபூடணபாண்டியன்.
24. சித்திரத்துவசபாண்டியன்.
25. சித்திரவர்மபாண்டியன்.
26. சித்திரசேனபாண்டியன்.
27. சித்திரவிக்கிரமபாண்டியன்.
28. இராசமார்த்தாண்டபாண்டியன்.
29. இராசசூடாமணிபாண்டியன்.
30. இராசசார்த்தூலபாண்டியன்.
31. துவிசராசகுலோத்துங்கபாண்டியன்.
32. ஆயுதப்பிரவீணபாண்டியன்.

33. இராசகுஞ்சரபாண்டியன்.
34. பரராசபயங்கரபாண்டியன்.
35. உக்கிரசேனபாண்டியன்.
36. மகாசேனபாண்டியன்.
37. சத்துருஞ்சயபாண்டியன்.
38. பீமரதபாண்டியன்.
39. பீமபராக்கிரமபாண்டியன்.
40. பிரதாபமார்த்தாண்டபாண்டியன்.
41. விக்கிரமகஞ்சுகபாண்டியன்.
42. யுத்தகோலாகலபாண்டியன்.
43. அதுலவிக்கிரமபாண்டியன்.
44. அதுலகீர்த்திபாண்டியன்.
45. கீர்த்தி விபூஷணபாண்டியன்.
46. வமிசசேகரபாண்டியன்.
47. வமிசசூடாமணிபாண்டியன்.
48. பிரதாபசூரசேனபாண்டியன்.
49. வமிசத்துவசபாண்டியன்.
50. இரிபுமர்த்தனபாண்டியன்.
51. சோழவமிசாந்தகபாண்டியன்.
52. சேரவமிசாந்தகபாண்டியன்.
53. பாண்டியவமிசேசபாண்டியன்.
54. வமிசசூடாமணிபாண்டியன்.
55. பாண்டியேசுரபாண்டியன்.
56. குலத்துவசபாண்டியன்.
57. வமிசவிபூடணபாண்டியன்.
58. சோமசூடாமணிபாண்டியன்.
59. குலசூடாமணிபாண்டியன்.
60. இராசசூடாமணிபாண்டியன்.
61. பூபசூடாமணிபாண்டியன்.
62. குலேசபாண்டியன்.
63. அரிமர்த்தனபாண்டியன்.
64. சகந்நாதபாண்டியன்.
65. வீரபாகுபாண்டியன்.
66. விக்கிரமபாண்டியன்.
67. சுரபிபாண்டியன்.
68. குங்குமபாண்டியன்.
69. கற்பூரபாண்டியன்.
70. காருண்ணியபாண்டியன்.
71. புருடோத்தமபாண்டியன்.
72. சத்துருசாசனபாண்டியன்.
73. குப்ஜன் அல்லது சுந்தரபாண்டியன்.
74. வீரபாண்டியசோழன்.

உரியரல் பாண்டியராச வமிசாவளி.

1. சோமசேகரபாண்டியன்.
2. கற்பூரசுந்தரபாண்டியன்.
3. குமாரசேகரபாண்டியன்.
4. குமாரசுந்தரபாண்டியன்.
5. சுந்தரராசபாண்டியன்.
6. சண்முகராசபாண்டியன்.
7. மேருசுந்தரபாண்டியன்.
8. இந்திரவர்மபாண்டியன்.
9. சந்திரகுலதீபபாண்டியன்.
10. மீனகேதனபாண்டியன்.
11. மீனத்துவசபாண்டியன்.
12. மகரத்துவசபாண்டியன்.
13. மார்த்தாண்டபாண்டியன்.
14. குவலயானந்தபாண்டியன்.
15. குண்டலபாண்டியன்.
16. சத்துருபீகரபாண்டியன்.
17. சத்துருசங்காரபாண்டியன்.
18. வீரவர்மபாண்டியன்.
19. வீரபாகுபாண்டியன்.
20. மகுடவர்த்தனபாண்டியன்.
21. வச்சிரசிங்கபாண்டியன்.
22. வர்மகுலோத்துங்கபாண்டியன்.
23. அதிவீரராமபாண்டியன்.
24. குலவர்த்தனபாண்டியன்.
25. சோமசேகரபாண்டியன்.
26. சோமசுந்தரபாண்டியன்.
27. இராசராசபாண்டியன்.
28. இராசகுஞ்சரபாண்டியன்.

29. இராசசேகரபாண்டியன்.
30. இராசவர்மபாண்டியன்.
31. இராமவர்மபாண்டியன்.
32. வரதரர்சபாண்டியன்.
33. குமாரசிங்கபாண்டியன்.
34. வீரசேனபாண்டியன்.
35. பிரதாபராசபாண்டியன்.
36. வீரகுணராசபாண்டியன்.
37. குமாரசந்திரபாண்டியன்.
38. வாதுங்கபாண்டியன்.
39. சந்திரசேகரபாண்டியன்.
40. சோமசேகரபாண்டியன்.
41. பராக்ரமபாண்டியன்.

சியூவேல், தென்னிந்திய சிலாசாதன ஆராய்ச்சி. சம்புடம்-II. பக்கம் 214—220.

தமிழ்க்கவிசரிதம் முற்றிற்று.

தி. மி. சேஷகிரி சாஸ்திரி.

உமைபவள்பதிகம்.

பன்னிருசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஆதிசிவனுக்குடற்பாதியுமையேயென்ப ரறிவிலாமாந்தர்தாமு
மச்சிவனனைப்பிரிந்தணுவேனுமப்புற மியங்குசெயலுளதோசொலார்
சோதியுருவாயநீபாதியெனவடிபணிந் தன்புமேலிட்டுநாளுஞ்
சோர்விலதுனமந்தனைத்துதித்தோதத் துறக்கமுதலாயபதவி
யாதிமுதன்மூவருமடைந்தாரெனிற்பிறகு னருமையளவின்னதெனவே
வடியேனியம்புதற்கெளிதாகுமோவென்ற னன்னையேயழகுறையுமுன்
காதிருபுறத்தினுமிலங்குகுழையொடுபொருத கண்கணின்றாசலாடக்
கலைபலவுமோலமிட்டலறியுங்காணுத கௌமாரிகௌரியுமையே. (க)

அடியேன்படுந்துயரமாற்றகில்லேனென்ற னற்பமிகுசிந்தையாலே
யளவிலாத்துன்பத்திடைப்பட்டுவாடினே னயர்ந்திலேனின்னுமின்னும்
வடிவேறுவாட்சணாடிசேவைசெய்தலே வாழ்க்கையின்பயனென்னவே
வஞ்சமனமெனையவர்தம்வனமுலையினுழ்த்தியே வசமாக்கநாணுமவனே[ங்
கொடியபலவெண்ணங்களுட்கொண்டுவெம்பினேன் கோதிலாவுன்னருளெனு
கொங்கவிர்ந்தூர்வெள்ளமதனுலடித்தெனதுகோதொலாமாற்றியருள்வாய்
கடிமலர்கவிபிருகைகூப்பியஞ்சலித் தடியவர்களேத்திநிற்கக்
கலைபலவுமோலமிட்டலறியுங்காணுத கௌமாரிகௌரியுமையே. (உ)

மேதினியிடைப்பிறந்தேதுமறியேன்வஞ்ச மேவியுளவாழ்க்கைதனையே
மெய்யெனக்கொண்டுகருமைவிழியினர்களது மேலுள்ளமையலாலே
பேதித்தசிந்தையுடனுவிசோர்ந்திட்டுப் பிதற்றுவேனொருவேளையிற்
பிரமஞானத்தையேபருகியவர்போல ப்ரசங்கிக்கவெத்தனித்து

சேதனமசேதனமெனக்கூறுகொண்டுமே செகமதனைமாயையென்பேன்
சிற்றறிவினோடெனதுபற்றறுக்காமற் சினந்துமுனையேசிரிப்பேன்
காதுபரமதவாதிகட்கருளுவோயென்கொல் கடையேற்புறக்கணித்தாய்
கலைபலவுமோலமிட்டலறியுங்காணாத கௌமாரிகௌரியுமையே. (௩)

மண்ணதனின்மானுடப்பிறவியையெடுத்தவர்கள் மாட்சிமைபெறக்கருதியே
மரமடர்ந்துள்ளவோர்கானகந்தன்னிலும் மலைமுழையிலும்மற்றுமோர்
தண்ணதனிடத்திலுந்தவமியற்றித்தக்க தன்மையினையடைவர்பிறருந்
தம்மாலியன்றளவுபூசைகள்செய்தனது தாள்பணிந்தேத்திநிற்பர்
பண்ணதுநிறைந்தபலபாடல்களியற்றிடுவர் பணிவிடைகள்பலபுரிகுவார்
பலவானசீவகோடிகளிலும்மென்போன்ற பாவமிகுமாக்கைகொண்டு
கண்ணிருந்தும்முனதுகாட்சிகாணாதவொரு கயவனைக்கண்டதுண்டோ
கலைபலவுமோலமிட்டலறியுங்காணாத கௌமாரிகௌரியுமையே. (௪)

பார்க்கின்றவுலகமும்பரவுலகமென்பதும் பலசீவராசிகளுமே
பரிசிக்கவுள்ளதொருதாவரஞ்சங்கமம் பண்புடையவிந்துநாத
மார்க்கின்றகடலுமற்றுள்ளயாவும்மவ் வவற்றுரியதொழிலுறுவண
மாணையிட்டோனொருவனாகவேண்டும்மவைக ளாக்கியோனாகுமவனே [ர்
தார்க்கொன்றைவேய்ந்தசிவனேயென்பர்வேறுதிருமாலென்பர்புத்தரென்ப
தண்ணளிசுரக்குமுனையேகடவுளென்பர்சிலர் தன்மயப்பிரமமென்பர்
காக்கின்றநீயெனதுகன்மிடந்தீரக் கனிந்தருடலென்றுபுகலாய்
கலைபலவுமோலமிட்டலறியுங்காணாத கௌமாரிகௌரியுமையே. (௫)

வன்மைமிகுநெஞ்சினேன்சன்மமொருகோடியாம் வாரிதியினிடைமூழ்கியே
வாழ்வுமெய்யென்றுமிவ்வுலகநிலையென்றுமே வாதித்துவாணாட்பய
னின்பமுறுமாதர்தங்கல்வியாமென்றுமிப் புவியிடத்துக்கண்களா
லினிதெனக்கண்டதேகாட்சியாமிதனைநாங் கொண்டதேகோலமாமென்
றுன்மகிமையறியாதுழைக்குலோகாயத வுறுஞ்சுழலிழுக்கமூழ்கி
யுயிர்பருகுநோக்கியர்களூடலெழுகின்றசுக வுள்ளருவியீர்த்தலைப்பக்
கன்மவாரிதியிடைக்கப்பலேயெற்றுண்டு கதறினேன்கரையேற்றுவாய்
கலைபலவுமோலமிட்டலறியுங்காணாத கௌமாரிகௌரியுமையே. (௬)

தெய்வமுளதென்றுபலதேவாலயஞ்சென்று தேகமதினீறணிந்துந்
தேவாரமோதியுந்திருவடிபணிந்துபின் றிருவிழாச்சேவித்துமே
பெய்சிலிர்த்துக்கைகள்கூப்பியேமேனோக்கி மெய்ம்மறந்துங்கண்ணினீர்
மேருமலையருவியாமென்னச்சொரிந்துபின் மேன்மையுறுவிரதம்பல
செய்தநாட்போகவிச்சென்னுளிலோதெய்வ முளதோவெனுஞ்சங்கைதான்
செவ்வனேயென்றனதுபிடர்பிடித்துந்திடச் செய்யும்வகையேதுமறியேன்
கைதொழுதவன்பனாக்கைவிடாதருணித்ய கல்யாணிகாத்தாளுவாய்
கலைபலவுமோலமிட்டலறியுங்காணாத கௌமாரிகௌரியுமையே. (௭)

தாயினுநமக்குற்றபேருமித்தரணியிற் றானுமிலையென்னிலுலகத்
தாயாமுனைத்தவிரவேறுகதியுள்ளதோ தமியேனையாதரிக்கச்
சேயெனையினிக்கதறவிடுவையேயுலகுளா ரேசுவாருன்னையதனாற்
செய்யவிருபங்கயக்கையிலெனையேந்தியே சிரமுமோந்தெனைநோக்குவாய்
பேயிவனெனக்கொண்டுபேசாதுவிடுவையேற் பேதையுன்கலைபிடித்துப்
பெருங்கூச்சலிட்டுப்பிறர்க்குத்தெரித்துனைப் பிரியாதுசெய்வேனியான்
காயிலையருந்தித்தவஞ்செய்யுமன்பரைக் காக்குநீயெனையாளுவாய்
கலைபலவுமோலமிட்டலறியுங்காணாத கௌமாரிகௌரியுமையே. (௮)

பாடானபாடெலாம்பட்டேனினித்துயர மெதுவுமேபடவாற்றலேன்
பஞ்சைபோலுன்பாதமேத்தாதபாவியர்கள் பாற்சென்றுகெஞ்சவென்னை
நாடாதுதன்னுடையமார்பையேநாடிச் செருக்குற்றநாய்களையுமே
நன்மையுஞ்செய்துமென்பல்லைத்திறந்தவரை நானாவிதம்புகழ்ந்து
பாடாதுபாடிமிகவேத்தித்துதித்துமவர் பார்வைகோணாதபோழ்து
பரிவோடுநங்குறைகளைப்புகலவவர்முகம் பரிதியெதிரிந்துவாகக்
காடானபல்வகைபவெண்ணங்கலங்கிடக் கைபிசைந்தேகதறுகோ
கலைபலவுமோலமிட்டலறியுங்காணாத கௌமாரிகௌரியுமையே. (௯)

அறமென்பதின்னதென்றறியாதபாவிநா னரனடிதொழாதபாவி
யடியவர்களைக்கண்டுநொடியாகிலும்மவரை யாதரிக்காதபாவி
பிறவியையொழிக்கவேபேரின்பநிட்டையைப் பேணுதலிலாதபாவி
பிரமன்முதலாயுள்ளதேவரைச்சற்றுமே பேசிடாப்பெரியபாவி
யுறுதியுடனுட்கசிந்தொருவேளையாயினும் முன்னைநினையாதபாவி
யுன்னாமமதையோதுமடியார்களுரைகேட்டு முள்ளன்பிலாதபாவி
கறுவுநெஞ்சங்கொண்டபாவியெனையாட்கோடல் கன்னியுன்கடனதன்றோ
கலைபலவுமோலமிட்டலறியுங்காணாத கௌமாரிகௌரியுமையே. (௧௦)

நீயுலகமாதாவெனப்புகலலுண்மையே னின்மக்கள்பலபேர்களு
நினதருடனக்கிலக்காகவேவேண்டுமந் நீதியின்றொருவனே
நேயமுடனீகுறிப்பிட்டகையுண்மையே னேரதாயபயமீவாய்
நெடியகுணசாலியேநின்றனருடந்துனது நேயனைக்கரையேற்றுவாய்
தூயதாகியசிந்தைமேவியேயுன்றனைத் துரியநிலையிற்றுதித்துத்
துலங்கியிடுஞானியர்கள்வாழியவர்சிந்தையிற் றுன்னுமுன்னடியும்வாழி
காயமுடனுன்னரியகாட்சியீந்தருளவல காதளவுநீண்டகண்ணாய்
கலைபலவுமோலமிட்டலறியுங்காணாத கௌமாரிகௌரியுமையே. (௧௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

பி. ஏ. பிரணதார்த்திஹரசிவன்.

தனிப்பாசுரத் தொகை.

XXXVI. வெகுளி.

வெகுளித் தீயே ! வெகுளித் தீயே !
துறக்கு மனத்தையுங் கறக்குங் காற்றே !
உற்ற குணக்கல னெற்றுஞ் சுறவமே !
உடற்பெரும் புற்றினின் றுடன்றெழு பாம்பே !
தெள்ளிய வறிவின ருள்ளத் தடத்தையும்
பொள்ளென வுழக்கும் புல்லிய கடாவே !
வீட்டு நூல் வலையை மாட்டிடும் பேயே !
சேர்ந்தார்க் கோறல் சார்ந்த சினமே !
தீயனைக் காணிற் சேயரா பொதுங்குக
வென்ற முதுமொழி நன்றென வோர்ந்தனென் ;
நீயுந் தீயோய் தூயை யல்லையால் ;
ஆதலின் விலகிப் போதுவல் யானும்.
நன்னெறி யொரீஇப் புன்னெறிச்
செலுத்துந் தன்மைய சிறுபைத் தியமே !

XXXVII. மயக்கம்.

மயக்க விருளே ! மயக்க விருளே !
தியக்க மென்னுஞ் சிறையகப் படுமுயிர்
தப்பிபே காவகை தடைக்குறுங் கதவமே !
ஒப்பில்வான் மணியென வொளிருங் குரவர்
செப்புயர் மாற்றச் செங்கதிர் தோன்றலும்
புல்லிய ருளக்குகை புகுதுங் கூகாய் !
நல்ல நெறியினை நாடுபு மாணவர்
செல்வுழிக் குழறுந் தீயையால் ! உறுதிக்
கொடியி னுதவி கூட்டிநிற் களைகுவல்.
பொய்ம்மெய் யாகவு மெய்பொய் யாகவுந்
தருபொலா முகுரமே ! தனித்தெருட் குசிபூ
டுருவுமா றுன்னை யுறக்கிழிப் பல், எனை
மெய்ப்பொருட் டலைவியின் விலக்கினுந்
துய்ப்பல் வட்டையிற் றுன்னுமான் ஞமலியே !

பரிதிமாற் கலைஞன்.

விவேகசாகரர்

அல்லது

மதியின்மகத்துவம்.

2-ஆவது அத்தியாயம்: (32-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி).

சின்னேரத்தில் இருவரும் தமக்குள் தீர்க்காலோசனை செய்துகொண்டு, சற்றுந்தாமதியாது விடைபகர்ந்த விவேகசாகரருக்கு எதுகொடுப்பினுந் தகுமென முடிவுக்கு வந்தபின்னர், அவரைப்பார்த்து "ஐய! உட்காருக. உமது மதியின் மகத்துவம் என்ன தானுவமை பெறும்? உம்மைப்போ லெங்கணு மெப்பொழுது மெவரையும் பார்த்துமறியேம் பகரக்கேட்டுமறியேம். உமக்கு வேண்டுவதுயாதோ வதனையளிக்க முழுமனமுடையேம்" என்று வியப்பொடு நவாபு விளம்புவரானர். இதுகேட்ட விவேக சாகரரோ தமக்குள், 'இதற்கு மகிழ்ந்தனரே! என்னே யிவர்மதி! என்னே யிவர்தயை!' யென்று நினைந்துகொண்டு, நவாபுவை நோக்கி, "இலனென்னுமெவ்வமுரையாமையீதல், குலனுடையான் கண்ணேயுள" வெனு மான்ருேர் வாக்குக்குச் சான்ருவார்நீரே. ஆயினும், நானருத்தியுற்றது நீரளிக்கவல்லீரோ வென்பது சிறிது சந்தேகந்தான்" என்று கூறலும், "ஹா! நன்று, நன்று. குவலயமெல்லாங் கட்டியாளுங் கோவாகிய யாமோ வல்லோமல்லோம்? அதைப் பற்றியையஞ்சற்றுங் கொள்ளாதீர். நிற்க, நீருரைத்த குறளுக்குப் பொருளை விளக்கினல் நலமாயிருக்கும்!" என்று நவாபு அதிசயமனத்தொடு வேண்டிக் கொண்டனர்.

உடனே, விவேகசாகரர் தம்மனத்தில் அதன்பொருள் பலவற்றையும் ஞாபகத்திற்குக் கொண்டுவந்து ஒழுங்குபடுத்து வைப்பார்போற் கொஞ்சநேரம் தன்சிரசைக் குனியவைத்துக்கொண்டு மௌனஞ் சாதித்தபின்னர்க் கீழ்வருமாறு அக்குறளின் பொருளைச் சரமாரியாய்ப் பொழிந்தனர்:—(1) இரப்போனைநேர்படவிலனெனு மெவ்வமுரையாமையீதல், கு-ள. (2). இரப்போனுக் கீந்தனுப்பிய பின்னவனைப் புறங்கூருக விலனெனு மெவ்வமுரையாமையீதல், கு-ள. (3) தன்னையிலனென்னு மெவ்வம்பட விரப்போனே யுரையாமையீதல், கு-ள. (4) தன்னையிலனென்னு மெவ்வம்படப் பிறருரையாமையீதல், கு-ள. (5) இரப்போன் ருனிலனென்னு மெவ்வமுரையாமை முன்னீதல், கு-ள. (6) இரப்போனிடத்துத் தான் றன்னிலம்பாடா மெவ்வத்தினை யுரையாமையீதல், கு-ள. (7) தனது கொடைக்குறை நிரம்பவேண்டியாதல், தன் கொடைப் பெருமையைப்பிறர் புகழவேண்டியாதல் தன் வாயினனே (இல்லா) இலம்பாடா மெவ்வத்தினையு முரையாமையீதல், கு-ள. (8) கொ

டையேற்றுக் கொண்டவன்றன் எச்சவிலம்பாடா மெவ்வத்தினைத் தீர்க்கும் பொருட்டு எங்கணும் போயுரையாமையீதல், கு-ள. (9) தானுளனாகவும் (எதிர்காலநோக்கி) வஞ்சமாக விலனென்று கழியுமொருவன் றன்னில்லாப் படிற்று எவ்வத்தினை யுரைத்துத் திரிதல்போல் உரையாமையு மீதலுங், கு-ள. (10) தானிலனாகவும் (பிறராலீகை யேவப்படாவாறு) இரப்போர்வர வஞ்சித்தன்னிலம்பாடா மெவ்வத்தினைப் பிறரறியவேண்டி யுரையாமையு மேன்றவர்க்கீதலும், கு-ள. (11) தானுளனாகவும் கொடைக்குண மின்மை பற்றிப் பிறரிலனென்னு மெவ்வமுரையாமையீதல், கு-ள. (12) இரந்து ஈயப் பெற்றோன்றன்பால் வந்தோர் மாட்டும் தானிலனென்னு மெவ்வ முரையா மையீதல், கு-ள. (13) கொடுப்போன்றனது கொடைக்காலநீட்டிப்பான் இலனென்னு மெவ்வமுரைக்கப்படாமையீதல், கு-ள. (14) தன்கொடைக் குறைநோக்கிப் பிறர் தன்னை யிலனென்னு மெவ்வமுரை யாமையீதல், கு-ள.—

இங்ஙனம் பல்விதமாகப் பொருள் நல்விதமாக வுரைத்துக்கொண்டிருக் குந் தன்மையை வியப்புமருவியங்காத்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த நவாபு வானவர், "ஐயா! ஓரடிக்கிப் பொருளாயி னென்பதடிக் கென்னவாம்! முடிந்ததோ? இன்னும் பாக்கிதானோ?" வென்று கேட்டலும், விவேகசாகரர் "ஆய்விட்டது. இன்னுங் கொஞ்சந்தான்" எனவிநயமாய் மறுமொழி மொழிந்துகொண்டே, "(15) இலனென்னு மெவ்வமுரையாமையு மீதலும், குல னுடையான் கண்ணேயுள" வென்றுரைத்தனர்.

நவாபு:—முடிந்ததா? பதினைந்து உரை கூறியு மதன் பொருளோய வில்லையா? விரிந்துகொண்டே போகின்றதே. நும்மதியூற்றுத் தான்போ லும். ஆஹா! நான் கேட்டதேயில்லை. நமது பிரபல சமஸ்தானவித்வான் முன்னொருகா லிப்பாவுக்குப் பொருளுரைக்கும்பொழுது பரிமேலழகரு ரையைத்தான் சண்டப் பிரசண்டஞ் செய்தனரேயன்றி இவ்விதமாக மதி நுட்பத்தைக்காட்டும் பல்பொருள் பகர்ந்திலர். முடிந்ததா?

விவேக:—இன்னு மொன்றே யொன்று. அப்பொருளெப்பொருட்குந் தாய்ப்பொருள், அதன் பொருளையுரைக்க ஆயிரம் நாவுடைய ஆதிசேடனு லும் முடியாததாகும்.

நவாபு:—அஃதென்னை? அத்தகையினதாயின் அதையுரையாதோ மற் றதையுரைத்தீர். நீர் திருவள்ளுவரினும் பெரியவரே! ஏனெனில் அப்பா வையாத்துழி யவரிப்பொருள் பலவற்றையும் நினைந்துகூட விராரென என் சிற்றறிவுக்குத் தோன்றுகின்றது.

விவேக:—(தனக்குள்) ஆம்! உமதறிவுஞ் சிற்றறிவே! அதன் மதிப்பு மத்தகைத்தே! (நவாபுவைப்பார்த்து) அப்படியன்று. ஆதிசேஷனுலுரைக் கப்படாப் பொருளுக்கு என்பொருளே மூலமாதலானும், என்பொருளுக்

குத் திருவள்ளுவர் குறளே மூலமாதலானும், அன்றியும், அவர் பாவுள் என் பொருளும், என்பொருளுள் ஏனையர் பொருளுமமைந்து கிடத்தலானும், ஆதி காரணராகிய திருவள்ளுவனாரே பெரியராவர். அவரே யொப்புயர்வற்றவர்.

நவாபு :—இருக்கட்டும். அப்பொரு ளென்னே ? உரைத்துவிடும். எல்லோரும் அங்காத்து அலமரு கின்றனரே. உமது வாயினின்று வருவதெல்லாம் வம்பென்று முன்னரேயே கேட்டுளோம். அது சாரியாய்த்தா னிருக்கிறது.

விவேக :—வேறென்ன ? இதுதான். (16) இக்கூறப்பட்ட பொருளே யன்றி வேறெப் பொருள்படவுந் தானிலனென்னு மெவ்வத்தினை யுரைபடக் கிடவாமையீதல் குலனுடையான் கண்ணேயுள.

இவ்வுரை கூறக்கேட்ட சபையார்கள் பிரமையும் ஆவலுந்தீர்ந்து ஆநந்த பரவசத்தராய் அகமகிழ்ந்தனராய்த் தத்தம் அபிப்பிராயத்தைப் பற்பல விதமாகப் பகருவாராயினர். சிலர் இவர் கம்பர்தாமோ வென்றார். சிலர் இவர் காளமேகமோ வென்றார். சிலர் இவர் ஒட்டக்கூத்தரோ வென்றார். சிலர் புகழேந்தியோ வென்றார். சிலர் இவர் பரிமேலழகரைப் பழிக்கவந்த அரிமேலழகரோ வென்றார். சிலர் சிவபெருமானை யெதிர்த்த நக்கீரரோ வென்றார். சிலர் அழுக்குக்குள்ளிரும் மாணிக்கமே யென்றார். சிலர் பார்க்கக்கரியவராயினும் பார்த்தாற் பெரியவரே யென்றார். சிலர் காட்டத்திற் கனலும் பாலினெய்யும் போற்றனது கருமேனியி லருமதியுடையரே யென்றார். சிலர் விகடகவியே யென்றார். இன்னுஞ் சிலர் சிலர் பலபல விதமாய்ப் புகழ்ந்து கொண்டிருந்தனர். இங்ஙனந் தத்தம் அகத்துளடங்கா வதிசயப் பெருக்கை யவர்பேரில் வாரிவாரிச் சொரிந்தபின்னர், நவாபு மந்திரி முதலியவர்களின் சம்மதத்தின்பேரில், 'வித்வான் விகட', வென்னு மிருமொழியுஞ் சேர்த்து 'வித்வான் விகடவிவேக சாகரர்' என்று பட்டங் கொடுத்துச் சபையோர்களுக்கு விடைகொடுத் தனுப்பலாயினர்.

2-ஆவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

தே. ச. ஆண்டியப்ப பிள்ளை.

ஆசாரவிளக்கம்.

சூத்திரம் - 2.

19. ஔஷதவாதிகள்: மூலிகைக்கற்பம் செந்தூராதி கற்பம் முப்பூக் கற்பம் என்னப்பட்ட கற்பபேதங்களை யுண்டு ராஜததாமத ஆகாரங்கள் அசுத்தமான வாயு இடம் மனிதர் சேர்க்கை காமம் குரோதம் அசூயை அகங்

காரம் மோகம் மனச்சலனம் பொய்களவு கொலை கள்முதலிய தீயனயாவும் பத்தியமாக வர்ஜித்து சத்வாகாராதி சுத்தவாயுவாதி சேர்க்கை சாந்தம் பொறை கருணை நிச்சலன சித்தாதிகளை நற்பத்தியமாகக் கொண்டு காயம் மனம் ஆன்மாச்சுகமுஞ் சித்தியு மடைதல் முத்தியென்பர். உண்மையிற் கூறில் இவர் சதாசாரங்கள் முற்றும் பரம்பொருளாய்க் கொண்ட சதாசார சம்பன்னுக்ரேச ரென்னப்படத்தக்கவராவர்.

20. **பாசுபதர்:** உயிரே எங்கும் நிறைந்த எல்லாப் பொருளுமெனவும் உபவீதாதிதுறந்து முத்தண்டு கௌபீனம் தரித்துத் தவம்புரிதல் முத்தியெனவுங் கூறுவரேனும் சுகாதாரமான கொள்கைகளிற் பலவும் நெறிகளிற் பலவும் கைக்கொள்வர்.

21. **வாமிகள்:** சத்தியே ஆன்மாக்கள், சிவன் பாசமாகிய பிரபஞ்சம் ஆயது; அவ்வழி வடைந்தார் மதுபானம், புரிந்து எந்தச்சாதி மாதரைப் புணர்ந்தாலும் என் ? எல்லாஞ் சத்தியே என்பர்.

22. **பைரவர்:** ஆதி வைரவனே அட்டமூர்த்தமாயும் எல்லாவுயிர்க்கு முயிராயுமிருப்பன் ; அவனை உபாசித்து மதுபான இரத்த பானங்களைப் புரிந்து வீரத்வங் குறையாமல் அவன் ருனுயிருப்பது முத்தி யென்பர்.

23. **காளாமுகர்:** அட்டமி சோமவாரம் மாத சிவராத்திரி முதலிய சில விரதங்களையநுட்டிக்கில் ஜீவன் அஞ்ஞானநீங்கி ஆதித்தனொளியில் நக்ஷத்திர வொளிபோலச் சிவனிற்கலக்கும் என்று சௌசம் ஸ்நாநம் சுசி ஆகாரச்சுருக்கம் கொல்லாமையாதி நன்னெறிகளை விசேடமாய்க் கொள்வர்.

24. **மகாவிரதியர்:** இலிங்கத்தைத் தலைகழுத்துப் பூணூலாதிகளிற் றரித்து நன்னெறி நிற்கில் முத்தியென்று தீநெறியின் விலகி நன்னெறியையே கடைப்பிடித்துச் சுசியாதி யாசாரங்களை யபேக்ஷிப்பர்.

25. **சித்தாந்திகள்:** பதியாகிய பிரமம் ஒன்று. பசு பதி பாசம் மூன்று முள்ளன. பாசமாகிய ஜகத்து மாறுதலன்றி முற்று மில்லாமலே போகாது. ஜீவர்கள் தங்கள் புண்ணிய பாவங்களுக்கும் பக்குவங்களுக்கும் தக்கபடி பல கொள்கைகளையுடைய பல மதத்தினராவர். யார் யாரெம் மதத்திற் பிரவிருத்திக்கின்றனரோ அவரவர்க்கு அம்மதமே சிலாக்யமென ருசிக்கும். அறியாத செயலால் வருந் துக்காதிகள் அவற்றின் றன்மைகளை யறிதற்கேதுவாவன போல நாத்திக மதங்கள் ஆத்திக மதங்களை யோர்தற்கும் கீழ்ப்பட்ட மதக்கொள்கைகள் மேற்பட்ட மதங்களை யுணர்தற்கும் ஏதுவாகின்றன. அக்கராப்பியாசம் அரும்பெரு நூல்கள் படித்தலுக்கும் அவற்றினுண்ணிய பொருளை யுணர்தலுக்கும் பரம்பரா சாதனமாதல் போல மதங்களெல்லாம் பரம்பொருளை யுணர்ந்தடைதற்குப் பரம்பரா சாதனங்களாம். ஆகலின் மதமொன்றுந் தள்ளத்தக்கதன்று.

ஞானமே முக்திக்குச் சாக்ஷாத் சாதனம். சகல வுயிர்க்குங் கடவுளொருவ ரேதலாற் பாரபக்ஷமின்றிச் செயலுக்குத்தக்க பலனருள்வன். ஒருவன் சைசவப் பருவத்தில் ஆகார நித்திரையை மாத்திரம் வெஃகுவன். எதிர்ப் பட்ட மண் முதலியனவும் ஆகாரம் போலுண்பன். 3 - வயதில் வேடிக்கை விளையாடல் பாராட்டல்களையே விரும்புவன். அப்பொழுது சர்ப்பம் தேள் அக்கினியாதிகளையுந்தனது விளையாட்டுக் கருவிகளாக அவையிற்றின் றீங்கறி யாது நச்சுவன். 4, 5, வயதில் அவற்றோடு அலங்கார முதலியன விழைவன். 6,7, வயதிற் பிராணிகளின் றுன்பறியாதுவருத்தியாடலைமகிழ்ந்து நயப்பன். முதற்புத்தகங்கற்குங்கால் அதனைக் கடினமெனவோர்வன். 2-வது 3-வது 4-வது புத்தகம் பயிலும்போழ்து அஃதஃதை யுயர்வென்றும் முன்படித்தன தாழ்ந்தனவென்றும் புத்திசெய்வன். கல்விகேள்வியநுபவங்களாற்றான் முன் னரோர்ந்தனபிழை இப்போழ்தோர்வனசரியான வென்றுணர்வன். யௌ வனபருவத்துக் காமநுகர்ச்சியே பொருளெனமதிப்பன்; பன்மகளிர் விழைச் சாற் பலரோகங்களை யடைந்து வருந்திக் காமந் துக்கமுந் தருமெனவுள் ளுவன். உலகப்பொருளின்பங்களையே பொருளென ஆர்வங்கூர்வன். மு திர்ந்தவயதாம் பொழுது அறிஞர்பாற் கேள்விநூலோர்வு தன்னநுபவம் ஆதியவற்றால் அறிவுமுதிர்ந்து தான்முன் நன்றென்றறிந்து செய்தவிஷ யங்களிற் பல தீயனவாதலும் அவைகளிற்றான் பேதஞானங்கொடு பிரீதி வைத்து அதனாற் பல தீமைசெய்ததும் சென்றன கருதியுணர்ந்து தான் அறிந்து செய்த விஷயங்களெல்லாம் தன் பருவத்துக்கும் அறிவுக்குமேற் கத் தானறிந்த வண்ணம் இச்சித்துச் செய்தனவன்றி உண்மையி லங்ஙன மல்லவென்றும் தன் சிறு பருவங்களிற் பலரிடங் கூடியாடியவர் சொற் களை நம்பிக் காதலித்து முபன்றனவெல்லாம் தான் அவைகளின் நன்லம தீமையுயர்வு தாழ்வுகளை யுணர்தற் கேதுவாயினவென்றும் ஊகித்துத் தெரு ண்டு உயர்நெறிகடைப்பிடிப்பன். இங்ஙன மநுபவத்துக்காண்டுமன்றே. இவ்வணமே உயிர்கள் சத்தங் கருமபக்குவ தாரதம்மியத்தாற் பலவேறு பட்ட சமயங்களிற்றும் பற்றிய வொன்றையே வுயர்வென்றும் ஏனையவென் றும் பயனற்ற தீநெறிகளென்றும் உணர்கின்றனர். அவையெல்லாம் அனை வர்க்குந் தெய்வ மொன்றாகலின் உயர் ஞானமடைதற்குச் சாதனமா மென் பர்; சுகாதாரங்களாகிய நல்லாகாரம் நற்சேர்க்கை நல்விடஞ்சாரல், நற்பயி ற்சி நன்னெறி ஆதிய ஞானசாதனங்களாகிய சகலசதாசாரங்களையுங் கைக் கொள்ளாநிற்பர்.

இனி உடல் இன்றிமனுதி (ஆன்மா) இன்று; நல்லாகாராதியின்றி அவ்வி ரண்டு மின்று. ஐம்பூதங்களும் பௌதிகங்களு மின்றி அம்மூன்றுமின்று; அம்மூன்றும் பூதபௌதிகங்களு மின்றி உலகமில்லை. ஆதலின் உலகமும் உட லுயிர்களும் ஒன்றுக்கொன்று இன்றியமையாத் துணையுஞ் சாதனமுமாம் ஆகவே உலகிற் பொருள்கள்யாவும் உடலுயிர்களின் பிரயோசனகாரியாக

வே இருக்கின்றன. பிருதிவிக் கூறுகிய இரும்பு கத்தி ஜலம் அக்கினி பாஷாணம் பாம்பு தீங்கை விளைக்கின்றனவே யெனில் அவை உடலுயிர்களுக்கு நன்மை விளைக்கும் வகையறிந் துபயோகிக்குங்கால் இன்றியமையா தனவாயும் அவசியமாயினவாயும் ஆம். எங்ஙனமெனில் அவைமிக்க வுபயோகமான கருவி ஆகாரம் பாகித்தல் ஔஷதங்களுக்காம். பொதுப்பட நல்லதிரவியங்கள் நன்மையும் தீயதிரவியங்கள் தீமையும் பயப்பனவேனும் உபயோகிக்கும் வழியால் அவைமாறவுஞ் செய்யும். நலந்தீங்கு பயப்பன வறிந்துபயோகித்தற்கு அநுபவமுடையார்பாற் கேட்டறிதல் வேண்டும். அவ்வநுபவ வறிவின் றொகுதியே இந்நூலாதலின் இது சுகம் நன்மைவேண்டுவாரனைவர்க்கும் அத்தியாவசியம் என்பது சொல்லாமே யமையும்.

(இன்னும் வரும்.)

விருதை - சிவஞானம்.

சமாசாரங்கள்.

சென்னைச் சர்வகலாசாலைத் தமிழ்ப்பரீட்சை கர்த்தர்கள்:—

A. 1. ம-ா-ா-ஸ்ரீ, வி. டி. சேஷாத்திரியாசாரியரவர்கள், பி. ஏ., [அக்கிராசனாதிபதி], 2. ம-ா-ா-ஸ்ரீ, வி. கனகசபை பிள்ளையவர்கள், பி. ஏ., பி. எல். 3. பிரமஸ்ரீ, எஸ். நாராயணசாமி ஐயரவர்கள், பி. ஏ., 4. தண்டலம் - பாலசுந்தரமுதலியாரவர்கள். 5. திருமணம். செல்வகேசவராயமுதலியாரவர்கள், எம். ஏ. 6. ரெவரண்ட் லாஜரஸ் அவர்கள். பி. ஏ. [இவர்கள் யாவரும் பிரதம கர்த்தர்கள்].

B. 1. பிரமஸ்ரீ, வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியாரவர்கள், பி. ஏ. 2. பிரமஸ்ரீ, ஏ. வி. பஞ்சநாதஐயரவர்கள், பி. ஏ. 3. ம-ா-ா-ஸ்ரீ, சி. கோபாலராவவர்கள், பி. ஏ. 4. ம-ா-ா-ஸ்ரீ, வி. சி. சேஷாசாரியரவர்கள், பி. ஏ., பி. எல். 5. ம-ா-ா-ஸ்ரீ, பம்மல். சம்பந்தமுதலியாரவர்கள், பி. ஏ., பி. எல். 6. பிரமஸ்ரீ, சி. வி. சுவாமிநாதையரவர்கள். [இவர்கள் யாவரும் உதவிக்கர்த்தர்கள்.]

***

இந்தியன் சிவில் சர்வீஸ்:—கி. பி. 1897 - ஆம் வருஷத்தினிறுதியில் திருவிடை மருதூர்-பிரமஸ்ரீ, இராசப்பையரவர்களுடைய கனிஷ்ட குமாரர் ஸ்ரீ **ஆர்-நாராயண ஐயரவர்கள்** இந்தியன் சிவில் சர்வீஸ்ப் பரீக்ஷைக்குப் படிப்பதற்காக இங்கிலாந்துக்குச் சென்றனர். சென்றவர் தம்முடைய ஜாதி குலாசாரமுதலியன கெடாமைப் பொருட்டுத் தமது சகோதரரையும் உடனழைத்துக்கொண்டு போயிருக்கின்றார். இந்தியாவைக்காட்டிலும் இங்

கிலாந்து எவ்வளவோ அதிக மடங்கு குளிர் மிகுந்த பூமியாதலின் இவ்விருவரும் ஒருவித நோய்க்கும் இலக்காகாது தப்பியது இத்தென்னிந்தியாவின் அதிருஷ்டமேயாம். இவர் சில மாதங்கட்கு முன்னர் நிகழ்ந்த 'கேம்பிரிட்ஜ் ஹிஸ்டரி ட்ரைபாஸ்' என்னும் கடோரமான பரீட்சையில் மிகவும் கவுரவத்தோடும் வெகுமதியோடும் முதல் வகுப்பில் முதலாவராகத் தேறி யாவராலும் கொண்டாடப்பெற்றனர். இப்பொழுது சில நாள்கட்கு முன்னர் நடந்த 'இந்தியன் சிவில் சர்விஸ்' பரீட்சையிலும் இத்தென்னாடு முழுவதும் களிபெருங் களியாட்டயரும்வண்ணந் தேறினார். இனி இவ்வளவோடு நின்றுவிடாமல் அவ்விடத்திலேயே அவர் 'பாரிஸ்டர் அட்லா' பரீட்சைக்கும் படித்துவாரா நின்றனரெனக் கேள்வியுறுகின்றோம். அதன் கண்ணும் அவர் தேறுவாரென்பதற் கெட்டுணையு மையப்பாடில்லை. இது நிற்க. சென்னைக்கிறித்தவ கலாசாலையிற் சரித்திரபாடஞ் சொல்லும் வித்வான் கெல்லெட் துரையவர்கள் சீமைக்குத் தாம் பர்லோவிற் சென்றிருந்தபோது நம்முடைய நாராயணையரவர்களைப் பார்த்தனரெனவும் அங்ஙனம் பார்த்தபோது அவர்கள் இருவரும் மிகுந்த ஆசார சீலர்களாயிருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தனரெனவும் கேள்வி யுறுகின்றோம். இவ்விடயத்தைச் சென்னை "டைம்ஸ்" பத்திரிகையின் வாயிலாகவும் உணரலாம். இனி இச்சென்னை இராசதானியினின்றும் எவ்வளவோ நிர்ப்பந்தத்தின்பேரிற் பலவிதமான இடர்ப்பாடுகளையுங் கடந்து கொண்டு சீமைக்குச்சென்று தாமெடுத்த காரியங்களில் தோல்வியடையாமல் வெற்றிபெற்று விளங்குறூஉம் நமது நாராயணையர் மாட்டுயாமனைவரும் மிகவும் வந்தனமுள்ளவராயிருத்தலன்றி அவர் சீமையினின்றும் புறப்பட்டுச் சென்னைக்கு வருங்காலத்தில் அவரை அவரது சகோதரருடன் நமது குழூஉவிற் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுவதல்லாமல் அவர் பொருட்டு எல்லாம் வல்ல முழுதற்கடவுளுக்குத் தெள்ளேணம் கொட்டுவோமாக.

***

சென்னைத் திராவிட பாஷாசங்கம் :—சென்ற செப்டம்பர்மாதம் இருபத்துமூன்றாந்தேதி சனிக்கிழமை யன்று மாலை இச்சங்கம் மறுபடியும் கூடிற்று. இச்சங்கத்தின் தொடக்கத்தையும் இஃது ஏற்பட்டதற்குக் காரணங்களையும் இது மேற்கொண்டு முயலு நோக்கங்களையும் பற்றி விரிவாய் யாம் முன்னொரு சஞ்சிகையில் எழுதியிருக்கின்றோம். இப்பொழுது கூடிய பொழுது ஐவர் கௌரவ அங்கத்தினராக விரும்பித் தத்தம் பெயர்களைச் சங்கத்தின் காரியதரிசியாரவர்களிடம் எழுதிக்கொடுத்திருக்கின்றனரென்பதும் ஏறக்குறைய நூற்றுமுப்பதின்மர் மேற்குறித்த சங்கத்தின்கட் சாதாரண அவயவிகளாகத் தாம்விரும்புமாற்றை அன்னார்க்குத் தெரிவித்திருக்கின்றன ரென்பதும் பத்திரிகைகளிற் கண்டுணர்ந்தோம். இச்சங்கம் இன்ன தினத்திற் கூடப்போகின்றதெனத் தக்கவாறு யாவர்க்கும் புலப்

படும் வண்ணம் பிரசுரிக்கப்படவில்லையென்று சிலர் எம்மிடத்துக் கூறுகின்றனர். இஃதுண்மையேல் மிகவும் பரிதபிக்கத்தக்கதே; ஆயினும் சங்கம் முன்னுக்கு வரல்வேண்டுமென்பதும் நீடூழிகாலம் நிலைத்துநிற்கவேண்டுமென்பதும் பலர்க்கும் பயன்படத்தக்க வழிகளில் அஃதுழைத்தொழுகவேண்டுமென்பதும் யாவரும் விரும்பும் விஷயங்களாம். இனி இச்சங்கத்திற்குப் பிரிவுகள் மதுரை, திரிசிரபுரம் முதலிய தமிழ்நாட்டு நகரங்களிலும், மைசூர், இராசமகேந்திரபுரம், திருவனந்தை முதலிய பிறநாட்டு நகரங்களினும் ஏற்படுத்தப்படல்வேண்டுமென்று அச்சங்கத்தார் விரும்பும்வண்ணம் அவைகள் வேண்டியவா றேற்பட்டுத் தழைத்தோங்குவனவாக. அன்றியும் இச்சென்னைமாபுரியின்கண் இயன்றுள இச்சங்கத்திற்கு அவயவிகளாகப் பலரும் சேர்ந்து ஒருங்கே உழைத்து நந்தம் திராவிடபாஷைகளனைத்தும் பிறபாஷைகட்குத் தலைதாழ்த்தலின்றி ஏக்கழுத்தத்தோடும் எழுந்துநிற்குமாறு முயல்வாராக.

***

மகாபோதி சங்கம்:—வங்காளத்திலிருந்து **தர்மபாலர்** என்ற பௌத்த சமய குரவரொருவர் சென்னைக்குவந்து நான்குவாரமாகின்றன. சென்ற மீ 27-ஆம் தேதி மாலை திருவல்லிக்கேணியிற் கடற்கரை யோரத்தெருவில் பி.ஏ, சிங்கார வேலுச்செட்டியார் அவர்கள் வீட்டுத் தெருவாயிலிற் சபை சேர்ந்துழி மேற்கூறிய தர்மபாலர் அவர்கள் உபந்யசித்தனர். அதன்கண் இந்தியாவிற் பறையர் செம்படவர் சான்றூர் முதலான சுமார் நூறு லக்ஷம் பேர் இழிகுலத்தினராகி எண்ணப்படுதலையும் அவர்களிடத்தில் அன்புகூர்ந்து அக்கரைப்பட்டு அவர்கள் சீர்த்திருந்தும்படி மற்றைய இந்துக்கள் பாடுபடாமையையும் எடுத்துக்காட்டி மிகவுந்துக்கித்தனர். தாம் போயிருந்த அமெரிக்கா கண்டத்தில் இவ்விடத்துப் பறையருக்கு ஒப்பான ஸ்திதியிலுள்ள ஜனங்கள் படிப்புள்ளவர்களாயும் ஸ்நானபானாதிகளிற் சுசிருசியுள்ளவர்களாயும் இருக்கின்றார்களென்றும் இந்தியாவில் இப்பேர்ப்பட்ட நல்ல ஒழுக்கங்களை இழிகுலத்தவர்க்குக் கற்பிக்க யாரொருவரும் ஏற்பட்டு முயலவில்லை யென்றும் பரிதபித்துச் சொன்னார். சம்பாத்தியப் பைத்தியம் பிடிக்காது உபாய ஜீவனஞ்செய்து கொண்டு உயர்குலத்தார் இழிகுலத்தார் முதலியயாவர்க்கும் ஒரே வழியாய் நற்போதனை செய்து இழிகுலத்தவர் கூடத் திருந்தும்வகை முயலுமாறு மக்கள் பலர் ஏற்படவேண்டுமென்றனர். பௌத்த சமயத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறவர்கள் **மகாபோதி சங்கத்தின்** அவயவிகளாயும் பௌத்த மதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்கள் சங்கத்தின் நோக்கங்களுக்கு அநுகூலப்பட்டவர்களாயும் சேரும்படி உபந்நியாசங் கேட்க வந்தாரை வேண்டி முடிவு கட்டினர். [இந்தியாவில் வருணபேதம் இருப்பதனால் எவ்வளவோ தீமைகள் உண்டாகின்றன. இவ்வருண பேதம் நீங்கும்படி பௌத்த சமயத்தவரும் முயலலாம். இந்து சமயத்தவரும் முயலலாம். இந்து சமயத்தவர் பௌத்த சமயத்திற் சேருவது அவ்வளவு

உசிதமன்று. சமயந்துறப்பார் உடனே வழுவுவா ரென்ப தொருதலையாத லின், ஒவ்வொருவருஞ் சமயங்களை மாற்றாமல் தாம் மருவிய ஒழுக்கங்களில் மாத்திரந் திருந்துவது தகுதி. இந்து சமயத்துக்கும் பௌத்த சமயத்துக் கும் யாம் அறிந்த மட்டிற்றோன்றிய வேறுபாடு யாதோவென்றால் இந்து சமயத்திற் பரம்பொருள் என்ற ஓரழிவில் பொருளுண்டு ; ஆனாற்பௌத்த சமயத்திலோ அத்தகைப் பரம்பொருள் ஒன்றுளதாக யாண்டுங் கூறப்பட வில்லை; அருளே சிறப்புடை யறமெனக்கொள்ளுப வாதலின் அப்பொருளைப் பற்றிய விசாரமே அவர்க்குவேண்டுவதன்று போலும் ; இவ்வாறே மணி மேகலையின்கண் ஆபுத்திரன் அருளறமேற்கொண்டு இந்திரன் முதலியோர் துறக்கநாட்டிற் கழைப்பவும் போகலனாய் இவ்வுலகின் கண்ணே நின்று உயிர்க்குதவி செய்து வாழ்ந்திருந்தனன் என்பதனையுங் காண்க.]

***

ஒரு சைவப்பிரசங்கம் :—நிகழும் அக்டோபர்ஸ்ரீ முதல்தேதி ஞாயிற் றுக்கிழமை 3-மணிக்குமேல் தொண்டைமண்டலம் துளுவவேளாளர் கல்விச் சாலையில் ஸ்ரீசபாபதிநாவலரவர்கள் "தேவர் குறளும் திருநான்மறை முடிவும்" எனும் ஔவையார் திருவாக்கை எடுத்துக்கொண்டு அச்செய்யுளிற் போந்த 'முனிமொழியும்' என்பதற்கு 'வியாசசூத்திரம்' எனப்பொருளு ரைப்பாருளராயினும், அப்பொருள் செம்பொருள், இலக்கணைப் பொருள், குறிப்புப்பொருள் என்னுமூன்றனுள் ஒன்றாவான் செல்லாமையின் அங்ஙனம் பொருள்விரித்தல் பொருந்தா தென்றுரைத்து, மற்றதற்கு 'வாதவூர் முனி வர்சொல்லும்' எனப்பெயரெச்சப் பொருட்டாக வைத்துரைத்துக் 'கோவை திருவாசகமும்' என்பனவற்றொடுங் கூட்டிக்கூறுதல் வேண்டுமென்றும், வியாசசூத்திரம் மாயாவாதப்பொருள் போதிப்பதா மென்றும், மாயாவா தம் பல வழூஉக்களும் நிறைந்து அபக்குவர் பொருட்டுக் கட்டப்பட்ட பொ ய்ந்நெறிச்சமயமாமென்றும், அதனைச் சித்தாந்தசைவர்மயங்கித்தம் மதமாக அவலம்பித்தல் கூடாதா மென்றும், இன்னோரன்ன வெல்லாம் அறிந்துய் தற்கு ஒருபெரியசபை இச்சென்னைமா நகரில் ஏற்படுத்தல் வேண்டுமென் றும், அதற்குப் பொருளுதவி செய்து நலம்பெறுதல் நம்மனோர்க்கு இம்மை மறுமைக்குறுதி பயப்பதா மென்றும் விரித்துச் சொற்செறிவுற விளக்கி முடித்தார்.

***

ஒருதெலுங்குநாடகம் :—பிரதாபருத்திரீயம் என்ற பெயருடைய வொரு தெலுங்கு நாடகமானது நிகழும் அக்டோபர்ஸ்ரீ 14-ஆந்தேதி சனிக்கிழமை யன்றிரவு சென்னை வித்வன்மநோரஞ்சனீ சபையோரால் மகாராணி பொது ஜன மண்டபத்தில் நடித்துக்காட்டி யரங்கேற்றப்பட்டது. இதனை யாக்கி யோர் சென்னைக்கிறித்தவ கலாசாலையிற் சம்ஸ்கிருத பாஷையிற் றலைமைப் புலமை நடாத்திவரும் பிரமஸ்ரீ வேதம் வேங்கடராய சாஸ்திரியாரவர்க

ளென்பவர். இஃது ஆசியரசமும் வீரரசமுமிருந்த நாடகம். இஃதப்பாஷை யிற் பலராலும் கொண்டாடப்படுகின்றது. இதனை நடித்தற்கண் யுகந்தர வேடக்காரரும் பெரிகாடு வேடக்காரரும் செக்கிமுக்கி சாஸ்திரி வேடக் காரரும் இனிது பாவங்களை வெளிப்படக் காட்டிக் காணுநரை மகிழ்வித் தார்கள். கோதாவரி நதியின் காட்சியும் அதிற் படவுசெலுத்தும் விதமும் நன்றாயிருந்தன. வித்யாநாத வேடக்காரர் ஸ்நாநஞ் செய்துவிட்டு ஈரவஸ்தி ரங்களுடன் வந்திருப்பாராயின் அது மிகப்பொருத்த முடைத்தாயிருக்கும். பாடினபாத்திரங்களுட் சிலர் தாளத்திற்கியையப் பாடினரல்ல ரென்பது நமது அபிப்பிராயம்.

***

பக்கட்சேதம் :—இமயமலைச் சாரலிலுள்ள டார்ஜிலிங்கு என்னும் நகரிலுள்ள ஐரோப்பியரும் மற்றையோருமாக ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் நிலநடுக்கத்தினால் நிலைதவறி வீழ்ந்து கங்காநதியை யடைந்து கடலுற்றன ரென்றும், பசிபிக் மகா சமுத்திரத்திலுள்ள நியூகினி பாபுவா தீவிற்குச்சமீ பத்திலிருந்த ஆமே யென்னும் ஒரு சிறு தீவானது தன்னகத்திருந்த 6000 - ஜனங்களுடனுந் தண்ணீரில் திடீரென்று யாவரும் எதிர் பாராதவண்ணம் மூழ்கிவிட்டதென்றும் ஆங்கில மொழியிற் பிரசுரமாகும் பத்திரிகைகளிற் படித்த யாம் அவ்வபாயங்களான் இறுதியுற்றார் பொருட்டுப் பரிதாபப்படு கின்றோம்.

***

உலகழிடிவு :—வருகிற நவம்பர்மீ 13-ம் தேதியன்று எட்டுக்கிரகங் கள் விருச்சிகராசியிற் கூடுகின்றனவா மாதலானும் கலியுகம்பிறந்து 5,000- வருடம் நிறைவேறுதலின் ஐயாயிரப்புரட்டு நிகழுமென்று பூர்வீகர் கூறுத லானும் அன்றுதொட்டு முதன் மூன்று தினங்களுக்குள் உலகமழியப்போ வதாகப் பலர் நம்புகின்றார்கள். இது மெய்தான் என்று சில சோதிடருஞ் சொல்லுகின்றார்கள். ஜெர்மானியா தேசத்து வானநூற் புலவர் ஒருவரும் இதனை வலியுறுத்துகின்றாராம். இந்தவெண்ணம் மிகவுந் தவறானதென்றும் இதுபற்றிச் சனங்கள் மருளுவது பேதைமையென்றுஞ் சில ஆங்கில ககோ ளசாஸ்திரிகள் சொல்லுகின்றனர். இவர்களது பொய்ம்மெய்யைச் சீக்கிரம் அறிந்துவிடலாம்.

***

ஒருகடிதம் :—ஞானபோதினிப் பத்திராதிபரவர்கட்கு :—ஐயா ! சென் றசஞ்சிகையின்கண் அச்சிடப்பட்டுள்ள **காதம்பரிச்சுருக்கம்** என்ற விஷ யத்தை யான் தவறாகத் தங்கள் பத்திரிகைக்கு அனுப்பிவிட்டேன். அவ்விஷ யத்தை நமது ஞானபோதினியிற் பதிப்பிக்குங் கருத்து எனக்கில்லாமையின் என்னைத்தாங்கள் மன்னித்தலுடன் காதம்பரியை யுள்ளவாறே நேரே மொழிபெயர்த்து வருகின்ற ஸ்ரீ. ப. கி. கல்யாணராம சாஸ்திரிகளும் இது காரணமாக என்மீது வேறு அபிப்பிராயங் கொள்ளாதிருத்தலும் வேண்டி யிக்கடிதம் வரையாநின்றேன். இங்ஙனம். **தி. அ. சுவாமிநாதையர்.**

பிழைதிருத்தம். இப்பத்திரிகையினது சென்ற சஞ்சிகையின் முகப்பில் **உமாபதி** யென்பவர் எழுதிய உபதேசமொழிகளை ஸ்ரீ அனவரத விநாயகம் பிள்ளையவர்கள் எழுதியனவாகக் காட்டப்பட்டதனை **உமாபதியே** யெழுதியனவாகக் கொண்டு அவ்வாறு திருத்துக.

***

பாலியென்னுந் தீவு :—இந்து மகாசமுத்திரத்தின்கணுள்ள ஜாவாவென்னுந் தீவிற் கருகினுள்ள **பாலி**யென்னுந் தீவினிடத்துத் தமிழ்மொழியோடொற்றுமையுற்ற பாஷை பேசுவோர் பலருளரெனவும், அவர் பேசும் அப்பாஷையைக் கூர்ந்துகேட்பவர் தமிழென்றே யதைக்கூறுவ ரெனவும், அத்தீவிற் சிவன்கோயிலும் புத்தசைத்தியமும் இந்திரன் கோட்டமுமே யுள்ளனவெனவும் திருமாலுக்குக் கோயில்கள் ஆண்டுக்கிடையா வெனவும், புத்ததேவனைச் சிவபெருமானது இளவலாக ஆண்டுளார் கூறுகின்றன ரெனவும் யாமுணர்கின்றோம். இதனானே அத்தீவிலுள்ளார் இந்தியாவினின்றுஞ் சென்று சேர்ந்தவரென்றுதல் சுமாத்திரா ஜாவர்வாதி தீவுகளெல்லாம் முன்னொருகாலத்தில் இந்தியாவுடன் சேர்ந்திருந்து பின்னர் நிகழ்ந்த சலப்பிரளயங்களிற் கபாடபுர முதலியன கடல்கொள்ளப்பட்டுப் போயினபோது கடலினாற் பிரிக்கப்பட்டுத் தீவிகளாயின வென்றுதல் கூறுதற்கிடனுண்டு.

***

ஸ்ரீசிதம்பரம் கலாவிநோதசபா :—சிதம்பரந் தெற்கு ரதவீதியிலுள்ள இதன் காரியதரிசியாராகிய சி. ஜி. சுந்தரேச ஐயரென்பார் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார் :—"இச்சபை சென்ற விளம்பி௵ பங்குனி௴ முதல் தேதி சோமவாரம் ஆரம்பிரக்கப்பட்டு நிலைபெற்றுவருகிறது. இதில் ஸ்ரீ "நடராஜ விலாசம்" என்று ஒருபுஸ்தகசாலை ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. இச்சபையில் யாவரும் புஸ்தகங்களையும் பத்திரிகைகளையும் இனமாகப் படித்துணரலாம். இச்சபையோர் மாசம் ஒருமுறை ஸ்ரீ நடராஜ மூர்த்திமகிமை முதலிய சத்விஷயங்களைப்பற்றி உபந்நியாசஞ் செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறார்கள் ; ஒரு கோசாலை ஏற்படுத்த நிச்சயித்திருக்கிறார்கள் ; சிதம்பரமாகாத்மியம் முதலிய நாலுமாகாத்மியங்களையும் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வசன காவியமாய் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்றும் உத்தேசிக்கிறார்கள். இச்சபையோர் எண்ணும் சத்காரியங்க ளெல்லாம் இடையூறின்றி முடியும்படி ஸ்ரீ நடராஜப் பிரபுவைச் சதாபிரார்த்திக்கிறேன்."

***

கிறிஸ்தவ நேசன் :—இப்பெயர் கொண்ட தமிழ்ப்பத்திரிகை மாதமிருமுறை ரெவரண்ட் தேவதாசன் தாவீது அவர்கள், பி. ஏ. யாற் பிரசுரிக்கப்படுகின்றது. இது செவ்விய தமிழ் நடையில், எழுதப்பட்டும் பலவரிய பெரிய விஷயங்களை யெடுத்துக்கூறியும் வருகின்றது. ஆதலின் இது சில சாமானிய பத்திரிகைகளினுஞ் சிறந்ததாமென்க. இது கிறிஸ்தவர்க்கேயன்றி மற்றையோர்க்கும் பயன்படத்தக்க பொருள்க ளடங்கியுள்ளதா மென்பதுங் காண்க. இப்பத்திரிகையை நமக்கு அனுப்பிய அன்னார்மாட்டு யாம் வந்தன முள்ளவராகின்றோம்.